

MAGYAR NÉPLAP

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI KATHOLIKUS HETILAP.

Megjelenik kétféle kiadásban; hetenkint háromszor: szerdán, pénteken és vasárnap; s hetenkint egyszer: pénteken. — Terjedelme mindig 16 oldal.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII. ker., Práter-utca 44. sz.

A „Magyar Néplap” ára hetenkint egyszeri megjelenéssel:		A „Magyar Néplap” és „Mozsgazda” előfizetési ára:		Szerkesztik:		A „Magyar Néplap” ára hetenkint háromszor megjelenéssel:		„Magyar Néplap” hetenkint háromszor a „Mozsgazda”-val:	
Egész évre	1 frt 80 kr.	Egész évre	3 frt — kr.	LEPSÉNYI MIKLÓS és NÉMETH GELLÉRT.		Egész évre	6 frt — kr.	Egész évre	7 frt 80 kr.
Fél évre	— > 95 >	Fél évre	1 > 50 >			Fél évre	3 > — >	Fél évre	3 > 50 >
Negyed évre	— > 50 >	Negyed évre	— > 80 >			Negyed évre	1 > 50 >	Negyed évre	1 > 80 >
Egyes szám 4 kr.									

Új törvényjavaslat

A legközelebbi törvényjavaslat, melyet Bánffy báró, ha következetes, mamelukhadával megszávatat, a szabadkőművesség recipiálásáról szól, a magyar kereszténység és a hazátlan szabadkőművesség közti ellentétek elsimitására. Ismétlem: ha következetes! mert a zsidó-recepcio után radikálisabb újítás nem található. Bármily ellenszónak látszanék is ez a „törvényjavaslat,” nem csekélyebb lehetetlenséget követelne, mint követel a zsidó-recepcionális törvény.

Mert ugyan mi a zsidó-recepcio? Mire való volt ez? Eltekintve attól, hogy tényleg a gyakorlati életben, ennek minden ágában a zsidó-recepcio a keresztények rovására ment keresztül; eltekintve attól, hogy sokban a keresztényeket illet volna recipiálni s tényleg jogaikat megadni; eltekintve attól, mily hazafiatlanság honfeleit minden védelemtől megfosztani egy betolakodott, a magyar polgárságot minden vonalon erkölcsileg és anyagilag pusztító fajjal szemben; eltekintve minden egyébtől, csak a törvény belső lehetetlenségét kell szemügyre vennünk, hogy pálcát törjünk az egész liberális gondolkodás és egyházpolitika fölött.

Vegyük csak figyelembe azt, mily képtelenséget foglal magában — céljánál fogva — a zsidó-recepcio. A Bánffy-kormány azt akarta, hogy a keresztények és zsidók közti ellentétek megszűnjenek, hogy a zsidóságot a kereszténységgel összeolvassza.

Nem tehetjük fel még kormánypárti jóhiszeműséggel se, hogy Bánffy a zsidók térítésére indult volna, mikor pártfogásába vette a zsidó-

ságot. De hát mi célja van akkor a törvénynek? Ugyan mit gondol a liberálizmus, honnan erednek ezek az ellentétek? Lehetetlen ezeket más-honnan származtatni, mint a vallási elvekből. Mind a kettő, a kereszténység és a zsidóság, elvek rendszere. Minthogy pedig ezek az elvek egymást tökéletesen kizárják, annyira, hogy egymástól a létjogot megvonják: azért áthághatatlanok az ellentétek közöttük. Vagy nem egy óriási, hatalmas és megsemmisítő tagadása-e a kereszténység a zsidóságnak? Amit az egyik igaznak mond, ugyanazt megsemmisíti a másik; sőt van olyan is, hogy amit az egyik megengedettnek vall, azt a másik a leghatározottabban tiltja, lévén egy sokkal magasabb, tisztább, nemesebb, igazabb és istenibb világnézete.

De a mi nem volt, az lehet, csak ember kell hozzá; — s ezt Bánffyban kiáltotta kebeléből a liberálizmus, aki elszánta magát: a kereszténység és zsidóság közti ellentétek elsimitására. Még türhető volna, ha a simitást a zsidóknál kezdené, mert akkor ott ragadna, de a kereszténység tiszta homlokához mer nyulni!

De mikép magyarázható tehát, hogy egy ily törvényjavaslatot benyújthat egy miniszter a képviselőházba? mikép érthető, hogy a ház elfogadja ezt? Parasztésszel is meg lehet találni a feleletet, ha a benyújtó és az elfogadó személyeket látjuk, szándékaikat ismerjük; megközeleltünk az igazi tényállást, ha a majmolásban keresnők a rugót; találhatunk azonban mélyebb okot is. S ez az ok nem lehet egyéb, mint az a tudatlanság, mely kizárva tartja magából a

Szives bizalommal kérjük tisztelt elbarátainkat, lapunknak apostoli buzgósággal való folytonos terjesztésére, mert magasztos eszméink magvait csak így leszünk képesek széles körben elvetni és magunknak a jövőt biztosítani.

Szerk.

legelemibb fogalmak ismeretét. Bánffy és liberális hadának, valamint az egész, ezeket követő segregnek nem fér, vagy nem akar a fejébe férni, hogy a vallás nem egy kegyeletes mult régi tanainak gyűjteménye, melyet az ember otthon hagyhat, mint a régiségbuvár mumiáit, hanem, hogy ez az emberben lakik, miként becsülete, mely befoly gondolkozására, érzésére, kifejezést talál szavaiban, tetteiben, irányítja s elkíséri mindenhová.

Talán magas ez a hasonlat azoknak, kik a kormány rudjához vannak kötve, mert ők bizony olyan emberek, kik becsület nélkül is képesek elmenni pl. választásokra, s meg tudnak szabadulni a lelkiismeret fesztelenségének ezen utolsó fékétől is, ha akarnak; de általánosságban mégis csak érthető, hogy miként a becsület elvei, úgy és sokkal magasabb fokban a vallási elvek kifejezést találnak életünkben, minden cselekvésünkben s cserben nem hagyhatók, amikor valakinek tetszik. S azért nem is lehet másképp a kereszténység és zsidóság közti ellentéteket megsemmisíteni, mint hogy vagy a keresztény lesz zsidóvá, mi után akkora a közóhaj, mekkora a polgári házasság után volt; vagy a zsidó keresztény. Harmadik eset nincs.

De hát aki ezt nem tudja, vagy tudni nem akarja, az bátran foghat a kereszténység és zsidóság közti ellentétek eltüntetéséhez azzal a szándékkal, hogy a milléniumot ily mester-darab-bal gazdagítsa.

A cél természetesen, melyet elér, nem lehet más, mint ezen ellentétek legfájóbb kiélesítése. Aki ugyanis zsidó, az soha — századok tapasztalata szerint — nem csiszolható annyira, hogy közte és a keresztény közt surlódások ne kövessék egymást lépten-nyomon. A keresztény türelem eltűri, hogy békességben éljen mellette a zsidó; a keresztény szeretet pedig ő reá is kiterjed, de mihelyt érintkezik, nem tehet a zsidó azt, mit a keresztény, minél fogva a keresztény rendszeren pórul jár.

Miért is nem hagyták a dolgokat Bánffyké folyni, amint folytak? Talán itt Magyarországon teljesült volna forró óhajuk, az ellentétek kiköszörülése. Hagyták volna észrevétlenül a magyar kereszténységet elveiből kivetköztetni: akkor céljuk elérése valószínű lehetett volna. Így erőszakkal már csak azért sem érnek el semmit, mert jó szóra oda adja a magyar mindenét, de erőszakkal szemben erélyes tud lenni.

Nem számoltak tehát kereszténységünk erejével, de ép úgy elmulasztották a számítást a magyar természet erejével is. Amit nem adnánk oda különben, azt most lelkiismeretünk vérig fogja védeni. Csak a mi testeinken át juthatnak a kereszthez, és életünk árán sem vetköztethet-

nek ki emberi és nemzeti fennállásunkat egyedül biztosító kereszténységünkéből! Végeztünk mi szörnnyekkel trónokon, végeztünk árulókkal közöttünk, végeztünk vadállatokkal Róma küzdő porondján. — és egy Bánffy erkölestelen pogányságával akarna rajtunk győzedelmeskedni? Olyan nincs!

Solymos Oszkár.

POLITIKAI HIREK

A szövetkezeti törvényjavaslat. Az igazságügyi miniszter még 1894-ben megbizta volt Nagy Ferenc egyetemi tanárt minden szövetkezetre egyaránt kiterjedő törvényjavaslat előadói tervezetének kidolgozásával, különösen azt adván részére utasítással, hogy a legtöbb figyelem a hitel és fogyasztási szövetkezetek hatályosabb ellenőrzésére s a visszaélések megállítására és megtorlására fordítandó. Az elkészült törvényjavaslatot mint előadói tervezetet még a mult év elején megküldte a miniszter véleményezés végett az ügyvédi kamarák, valamint a budapesti kereskedelmi és iparkamarának. A beérkezett vélemények ez idő szerint földolgozás alatt állanak a minisztériumban s az azoknak tekintetbe vételével véglegesen megállapítandó törvényjavaslat remélhetőleg nem hosszú idő mulva az országgyűlés elé lesz terjeszhető.

Festetits Andor gróf lemondása. Mint a Bécsben megjelenő „Neue Freie Presse“ írja: Festetits Andor gróf, volt földművelésügyi miniszter, legközelebb ellátogat kerületébe, Felső-Eörrre, és ott ki fogja jelenteni választói előtt, „hogy tekintettel a parlamenti viszonyok alakulására“, mandátumáról lemond. Feltéve, hogy a N. Fr. Presse ezuttal is jobban van értesülve a magyarországi viszonyokról, mint a budapesti félhivatalos sajtó, kérjük: mit jelentsen az: „Tekintettel a parlamenti viszonyok alakulására“? Azt-e hogy Festetits gróf nem akar többé megmaradni abban a kormánypártban, a mely nem akar belenyulni a vasutas urak darázs-fészkébe?

A belügyminiszteri költségvetés. A belügyminiszterium költségvetése évek óta nem nyult oly hosszúra, mint ezuttal. Hieronymi alatt két nap alatt letárgyalta a Ház a belügyi költségvetést, most pedig már a negyedik hete folyik a költségvetési vita. Soha ennyire nem terjedt. A leghosszabb vita tíz napon belül folyle. A szabadelpvüpart körében ez a körülmény különböző magyarázatokra adott alkalmat, nem egészen a Bánffy-kormány előnyére, noha a szabadelpvü partban igen elismerő nyilatkozatokat lehet hallani Perczel belügyminiszternek a vitában való szerepléséről s azokról a kimerítő válaszokról, a melyekkel az ellenzéki szónokok beszédeit minden alkalommal, a lehető legtárgyasabb formában ellensúlyozni igyekeztek, a mi azonban sokak előtt gyöngeségnek tetszik.

Az árvédelmi készütség. A földművelésügyi miniszter rendeletet intézett az összes törvényhatóságok alispánjaihoz és polgármestereihez, hogy a védművek kelően előkészítsenek. Az árvédelmi készütség érdekében a katonaság, esendőség mozgósítható s egyuttal

az ármentesítő társulatok és műszaki közegek is kaptak utasítást árvédelmi készülségnél való részvétel dolgában.

A kiegyezési tárgyalások hétfőn délelőtt 11 órakor kezdődtek a miniszterelnöki palotában. Badeni gróf osztrák miniszterelnök, Bilinski lovag, Glanz báró és Ledebur gróf miniszterterársaival vasárnap e célból ideérkezett Goluchowski gróf közös külügyminiszter is Budapesten időzik és idejövetele tárcájának netalán szőnyegre kerülő ügyeivel áll kapcsolatban. A kiegyezési tárgyalások előreláthatólag három-négy napot fognak igénybe venni. Hétfőn este az osztrák miniszterek Bánffy báró miniszterelnök vendégei voltak, aki erre az ebédre több politikai és társadalmi előkelőséget is meghívott. Kedden este Dániel kereskedelemügyi miniszter saját lakásán vendégel meg az osztrák társakat, akiket szerdára Lukács pénzügyminiszter hívott meg ebédre.

Amint a „Budapesti Tudósító” értesül, legtovább haladtak eddig azok a tárgyak, amelyeket a két pénzügyminiszter készített elő, mert az ezekre vonatkozó munkálatok már régóta folyamatban vannak. A törvényjavaslatok egész sorozata van már a két szakminiszter között nagyjában megállapítva; a törvényjavaslatok sokaságát az a körülmény okozza, hogy számos különféle ügy megoldását vették ezuttal célba. Külön törvények foglalkoznak a bankszabadalommal, a 80 milliós adósság iránti intézkedésekkel, a valutaszabályozás folytatását célzó műveletekkel, a fogyasztási adók kezelésével, a vám-visszatérítésekkel és egyéb kérdésekkel.

A kvóta ügyében a dolog természeténél fogva alig haladtak még előre, de a pénzügyi kérdésekben a két szakminiszter álláspontja meglehetősen közel áll egymáshoz, úgy hogy csak itt-ott vannak nézeteltérések, amelyek a két kormány együttes tanácskozásai folyamán alkalmasint nemsokára ki fognak egyenlítettetni.

Az állami számvevőszék pótjelentést terjesztett legközelebb az országgyűlés elé a földmivelési miniszter által az országos állatvédő egyesületnek utalványozott kétszáz forint állami segély tárgyában. Nem találta ugyanis az állami számvevőszék elfogadhatónak azt, hogy a segélyt külön indokolás nélkül a szarvasmarhategyezés emelésére s az állattenyésztési alapok segélyezésére megszavazott összegről engedélyezte a miniszter. Ennélfogva az ügy minisztertanács elé került, amely magáévá tette a számvevőszék ama fölfogását, hogy ez a segély oly kiadás, amelyről nincs godoskodás a költségvetésben, amelyet tehát külön kell indokolni. A számvevőszék pótjelentésében most bemutatja ezt az utólagos külön miniszteri indokolást, mely az állami segélyt arra a körülményre alapítja, hogy az országos állatvédő egyesület üdvös társadalmi törekvése, a szarvasmarha- és lótenyésztés emelésére közvetve hasznóhozólag közrehatni van hivatva.

Országgyűlés.

Február 1. Elnök bemutatja **Herman Ottó** levelét, melyben mint a kiállítás egyik csoportjának igazgatója két havi szabadságot kér. A ház a szabadságot megadja.

Szalay Károly: A kereskedelmi miniszter legutóbbi beszédében megígérte, hogy minden képviselőnek betekintést enged a szárnyvasutakról szóló hivatalos iratokba. Ő e kijelentéshez képest a kereskedelmi minisztériumban megjelent, de ott kérelmével elutasították. Kéri a minisztert adjon felvilágosítást ez ügyben.

Dániel Ernő kereskedelmi miniszter: Igéremhez képest közgeimnek az utasítást kiadtam. Ahoz az osztályhoz, ahol Szalay t. képviselő ur megjelent, valószínűleg az utasítás akkor még nem érkezett meg. Hiszi, hogy ez az akadály már megszűnt. (Helyeslés.)

Következik a napirend: A belügyi tárcza költségvetésének folytatólagos tárgyalása.

A színházak tételénél **Fenyvessy** Ferenc szólal föl. Anélkül, hogy a belügyminiszter iránt a legcsekélyebb bizalmatlansággal is viseltetnék, ő is szükségesnek tartja, hogy a színházak kivétessenek a belügyminisztérium hatásköre alól s oda osztassék be, ahova tulajdonképpen való, a közoktatásügyi minisztériumba. (Helyeslés balfelől.) De ezzel a jelenlegi bajok még nem lesznek orvosolva.

Az intendánsi állást nem tartja feltétlenül szükségesnek, de azért nem fogadja el Bartók javaslatát, hogy az intendánsi állás eltöröltessék. Hanem azt mondhatja, hogy az intendánsi állást úgy, amint az most szervezve van, fenntartani nem lehet, nem szabad. Szerinte hivatalnokká kell tenni az intendánst, aki a miniszternek teljes felelősséggel tartozik; ne pedig oly önkényű hatalom legyen az, minő az jelenleg.

Midőn a kormány Nopcsa bárót kormánybiztosnak kinevezte s a millenáris évre oly magas segélyösszeget bocsátott rendelkezésére, azt hitte, mindez azért történik, hogy a milleniumi ünnepéteken a külföld előtt fényesen bemutatthassa a magyar színművészetet s a magyar zenét. S mi történik? Semmi. De mégis valami. Előszednek egy osztrák népoperát, melyet Bécs külvárosi színházában adnak s a magyar darabok háttérbe szorításával készülnek a jubileumra. A tételt megszavazza, de elismerését a kormánybiztostól megvonja.

Pázmándy Dénes fölfogása szerint a létező bajokat csak úgy lehet orvosolni, ha az állam a segélyt megvonja az operától s magát az operát pedig bezárja. Nálunk az operában úgy érvényesítjük a magyar zenét, hogy folytonosan cseh-olasz nyelven énekelnek. S ha rossz magyarsággal betanulnak is egy darabot, akkor is három-négy féle iskola szerint énekelnek, mely azonnal kéri a csak kissé gyakorlott fül előtt.

A tételt nem szavazza meg.

Perczel Dezső belügyminiszter: már több ízben felvetették itt a házban azt az eszmét, hogy a színházak a belügyminisztérium hatásköréből a kultuszminiszter hatásköre alá helyeztessenek.

Ő maga is foglalkozott e kérdéssel; de a kérdés még nem érett meg eléggé arra, hogy e tárgyban nyilatkozhassék. Nem járulhat hozzá tehát **Bartók** javaslatának ezen részéhez, de nem fogadhatja el a javaslat azon részét sem, mely az intendánsi állás eltörölését indítványozza.

Ami az intendáns szabad kezét illeti, arra azt mondhatja, hogy az intendánsi állás korántsem felelősség nélkül való. Az intendáns felelős minden tényéért.

A ház többsége a tételt elfogadta, Bartók Lajos javaslatát elvetette.

Szünet után. A nemzeti színház tételére került a sor.

Nopcsa Elek báró vitáz **Fenyvessy** Ferenc és **Bartók** Lajos beszédeivel s azt vitatja, hogy színházaink sokkal magasabb művészi ponton állanak, mint azt afelől szólalók állították. Kéri a tétel elfogadását.

Visontai Soma úgy találja hogy színházaink nem állanak művészi színvonalon s nem képesek méltón visszaadni sem a magyar színművelődést, sem a magyar művészetet.

A kolozsvári színház tételénél Bartók Lajos szólt röviden, kérve a vidéki színházak járó államsegély felemelését. Ülés vége 2 órákor.

Február 3. A belügyi tárca költségvetésének folytatólagos tárgyalása volt a napirend. A kolozsvári színház tételénél Szász Károly szólal föl. Utal arra a szomorú helyzetre, melyekkel a színház folytonosan küzd.

A kolozsvári nemzeti színház sorsát, melynek oly szép és nagy feladata van, ajánlja a kormány figyelmébe.

Pázmány Dénes: Csodálkozik azon, hogy az előző kormányok, hogy tudták az ily állapotokat elűzni?

A vidéki színház sorsáról szólva hangsúlyozza ama kiváló feladatot, melyet a vidéki színház a műveltség terén teljesít. S a vidéki színház a tönk szélén áll. Ha a kormány gyorsan nem segít a bajon, a milleniumi év a vidéki színházak sorsát írja meg.

Pedig a rendezés nem is volna olyan nagy dolog. Több állandó színházat kellene felállítani, főleg a nemzetiségi városokban.

Erre nézve határozati javaslatot nyújt be.

Madarász József csatlakozik azokhoz, amiket Szász Károly és Pázmány Dénes előadtak.

Perczel Dezső belügyminiszter röviden nyilatkozik. A belügyi kormányzat tudja azt, hogy minő nagy feladatot teljesít a kolozsvári színház. S épen ez okból, a kormány is azon álláspontra helyezkedett, hogy a kolozsvári színház maga az állam vegye kezébe. De hogy ez jövőre, vagy azután fog megtörténni, arra nézve most határozott választ nem adhat.

A maga részéről hozzájárul Pázmány Dénes javaslatához.

A ház a tételt és Pázmány Dénes javaslatát elfogadja.

A közegészségügyi tételnél **Papp Samu dr.** szólal föl. Elismeréssel adózik a belügyminiszternek, aki oly nagy szeretettel karolta föl a közegészségügyet s azt mondja, hogy nincs igazuk azoknak, akik a közegészségügy terén mutatkozó bajokért a belügyminisztert támadják.

Foglalkozik a gyógyszerárak kérdésével s azt mondja, nem tartja valami jónak a mostani adományozási rendszert; valamint azt sem tartja helyesnek, hogy a főorvosokra bizzák a gyógyszerárak fölött való felügyeletet. Sokkal helyesebb volna, ha gyógyszerári felügyelői intézményt rendszeresítenének.

Beszédének további folyamán megemlékezik a budapesti munkáslakosztályokról és adatokkal mutatja ki, hogy nálunk e tekintetben a viszonyok a legeslegrosszabbak az összes európai fővárosok között.

Thaly Kálmán azt hiszi, hogy a közegészségügy oly kérdés, melynek megoldása pártkülönbség nélkül mindenkinek érdeke.

Elismerését fejezi ki Hieronymi iránt, aki a ragályok megfékezésében dicséretes törekvést és buzgóságot fejtett ki.

Elismeréssel szól azokról, amiket Papp Samu a munkásosztályról mondott.

A gyógyszerárakra nézve utal Svájcra. Ott mindenki nyithat gyógyszerárt; az árakat azonban a hatóság állapítja meg s a felügyeletet a megyék teljesítik.

Az egészségügy érdekében követeli, hogy a gyártott borokról hozott törvényt a legszigorúbban végrehajtsák.

Bulász Antal a felvidéki szomorú közegészségügyi viszonyokra hívja fel a belügyminister figyelmét.

Issekutz Győző szól a tételhez.

Első szükség, hogy a körorvosi intézményt megjavítsuk, rendezzük, mert mindaddig míg az rendezve nincs, a körorvosi állások legnagyobb üresedésben maradnak.

Polónyi Géza a szükségglakásról szól. A nálunk nagy hevenyében összerótt barakokat össze sem lehet hasonlítani más fővárosok állandó szükségglakásaival. De nálunk nem is oly célból építettek, hanem csak járvány idejére. Kéri tehát Papp Samu drt, hogy ne tegyen szemrehányást a fővárosnak akkor, amidőn még elismerés illeti meg.

Sima Ferenc sürgeti a közegészségügy állami kezelését.

Elnök: Indítványozza, határozza el a ház, hogy ha a holnap a belügyi tárca költségvetését befejeznék, a közoktatásügyi tárca költségvetését kezdje el a ház.

Uyron Gábor: nem határozzunk el semmit, sőt a napirendben nem is tanácskozhatunk, mert negyvenen nem vagyunk, sőt még tizen sem . . .

Elnök: Akkor az ülést bezárom. Ülés vége 2 órákor.

Irányelvek.

Igaz örömmel szemlélem a katolikus hitélet újabb föllendülését hazánkban. Látom, hogy mekkora azon jó urak csalódása, kik azt hitték, hogy velünk katolikusokkal könnyen fognak elbánni s minden csapásra, melyet ránk mérnek, még csak meg se mukkanunk. Miután ez nem sikerült, még nagyobb dühvel rohantak ellenünk, hogy letörjanak bennünket. Ez ellen védekezünk kell. Szent hitünk, vallásunk jogaink sértetlen főtartásáért folytatott küzdelem ez. Azért kötelességünk a védelem. De ehhez nem elég pillanatnyi fellángolása a tetővágynak. Itt állandó, kitaró munkára van szükség. Ha igazán katolikusok vagyunk, ha igazán akarunk szent hitünkért harcolni, azon tudattal kell azt tennünk, hogy itt nem pillanatnyi ellentállásról, hanem egész életünkön át kötelező kitarásról van szó. Ismernünk kell azon szent és nemes célt, melynek szolgálatába állottunk és csak akkor, ha belátjuk, hogy igazán megtudunk felelni kötelességünknek, ha habozást, félelmet nem ismerünk, akkor lehet reményünk a diadalra. S ha együtt tartunk, ha megtántorítani nem engedjük magunkat, akkor diadalunk bizonyos.

Hogy pedig az összetartás érzését keblünkben mindinkább növeljük, alakítsunk katolikus köröket, járasunk kath. irányu lapokat, terjesszük a kath. munkákat.

Nem kevésbé fontos, de eddig figyelemre nem méltatott eszköz hitünk megvédésére az is, hogy közegészségünkben *csupán oly tanítót válasszunk, kinek igaz katolikus voltáról meg vagyunk győződve.* Ez igen fontos. Gondoljuk meg, hogy a gyermek szive és elméje, mikor az iskolába kerül, még ment minden rossztól és ha hitetlen, vagy rossz katolikus tanító kezébe kerül, ki a vallásról és istenes dologról soha se beszél, vagy ha beszél is, csak rosszat, vajjon lesz-e így a gyermekből hithű katolikus? Ne csak mi legyünk jó katolikusok, hanem tegyük gyermekeinket is azokká.

Mutassuk meg továbbá, hogy nemcsak a templomban tudunk katolikusok lenni, hanem az élet minden körülményei között is, mindenki előtt, minden helyen. Hányszor volt alkalmam hallani, hogy számos katolikus előtt gyalázta valami gazember a papságot és azok szó nélkül hallgatták. Ezt nem szabad tűrnünk. Amint egy jó fiu soha se fogja tűrni, hogy szüleit előtte rá-

galmazzák, így nekünk se szabad tünnünk, hogy lelki nevelőnket gyalázzák.

Ha az itt elmondottakat megtartjuk, elveinket el nem áruljuk, zászlónkat cserbe nem hagyjuk, az ellenséggel szóba se állunk, majd meglátjuk ennek hatását nemsokára.

Mi nem bántunk senkit, vallási meggyőződésében nem háborgatjuk; joggal megkövetelhetjük tehát, hogy minket se háborgassanak.

Előbb-utóbb mégis csak mi leszünk az urak az országban.

Őseink katolikusok voltak, a lakosság tulnyomó része most is az, saját házában pedig mindenki azt teheti ami akar.

Mi katolikus Magyarországot akarunk. Jogunk van ezt kívánni. És hogy e kívánság teljesüljön, egyedül tőlünk függ.

Ha valaki jó katolikus, azért lehet jó magyar is. A történelem bizonyítja, hogy a legjobb magyarok, katolikusok voltak.

Ne legyünk rosszabbak elődeinknél; mutassuk meg, hogy méltó fiai vagyunk apáinknak és ők e tettünkért nem átkozni, hanem áldani fognak.

E. J.

Egy vértanu és annak olvasója.

A vértanu, kiről történetünk szól, Ogilvie János, jezsuita atya, aki 1615. március 10-én Glasgowban, Skótszországban hitért kinhalált szenvedett.

Megbocsáthatlan bűne az volt, hogy ki merete mondani lelke meggyőződését, mely szerint a lelki hatalom a pápát, nem pedig a királyt illeti. (Az akkori király I. Jakab volt.)

Az uton, melyen Ogilvie atya a vesztőhely felé haladt, egy anglikán vallású lelkészszel találkozott, aki megszólította és részvétéről biztosította őt.

— Drága Ogilvie — így szólt hozzá — mennyire sajnálom Önt, hogy makacssága miatt ily gyalázatos halállal kell meghalnia!

Ogilvie némi félelmet eláruló hangon ezt felelte neki:

— Mintha tőlem függne meghalni, vagy életben maradni! Én nem változtathatok a dolgon!

Felségsértőnek nyilvánították, azért kell meghalnom.

— Felségsértés — mondá a prédikátor. — Mindenesetre arról van szó!

De higgye el nekem, mihelyt elfordul a pápaságtól és a pápától, azonnal bocsánatot nyer mindenért és kegyességgel fogják Önt elhalmozni.

— Ön gunyolódik, mondá az atya.

— Éppen nem — viszonzá a prédikátor — én egész komolyan beszélek és pedig joggal: mert az érsek (természetesen az anglikán) fölhatalmazott engem arra, hogy leányának kezét s menyasszonyi hozományképen az egyházmegye legszebb plébániáját felajánljam Önnek, ha áttér mihozzánk.

E beszélgetés alatt elérték a vesztőhelyhez. A prédikátor igen biztatta az atyát, adja beleegyezését, hogy életét megtarthassa.

Az atya azt adta feleletül, hogy ő igen szeretné megmenteni életét, ha ezt tisztességes módon megtehetné.

— De hisz mondtam már — szólt a prédikátor — és most ismétlem:

Önt tisztelettel fogják elhalmozni.

— Jó! — szólt az atya — tegye meg a kedvem. Ismétlje mindenki előtt hangosan, amit az imént mondott.

— Szívesen megteszem, — mondá a prédikátor.

— Halljátok, — kiáltá ekkor Ogilvie — amit a prédikátor ur mondani akar.

És a prédikátor egész hangosan így szólt:

— Én megígérem Ogilvie atyának, hogy életben marad, odaígérem neki az érsek leányának kezét és egy gazdag plébániát, ha áttér mihozzánk.

— Hallottátok — kérdi most az atya — és készek vagytok bizonyosságot tenni róla, ha megkérdeznek benneteket?

— Igen, hallottuk — kiáltá a sokaság — és készek vagyunk róla bizonyosságot tenni. Szálljon le Ogilvie ur, szálljon le a vesztőhelyről.

A katolikusokat egy pillanatra aggodás fogta el, míg az eretnekek magukon kívül voltak örömlükben.

— De nem kell-e ezután félnem, hogy felségsértésért üldöztetést szenvedek? — Kérdi újra Ogilvie.

— Nem, nem! hangzott mindenfelől.

— Tehát vallásom egyedüli oka annak, hogy most itt kell állanom?

Ez az egyetlen bűnöm?

— Úgy van, egyedül a vallása!

— Igen jó! — kiáltá ekkor Ogilvie — ez jobb, mint amit kívántam. Egyedül hitemért vagyok halálra ítélve. Ezért szíves-örömet meghalnék százszor is, ha tehetném; de mert csak egy életem van, vegyék el ezt, siessetek! Ami hitemet illeti, attól nem tudok megfosztani soha!

E szavakra diadalmasan emelték fel fejüket a katolikusok, míg az eretnekek látván, hogy saját hálójukban vannak megfogva, dühösen kiabáltak. Különösen a prédikátor volt magán kívül; gorombán felbeszakitotta az atyát, aki még egy-két szót akart mondani, s megparancsolta a bakónak, hogy haladék nélkül végezze dolgát.

Ez azonban mielőtt dolgához fogott volna, bocsánatot kért a vértanutól. Ogilvie átkarolta őt, jóságosan szólt hozzá mondván, hogy nem szükséges tőle bocsánatot kérni.

Ogilvie atya abban a pillanatban, midőn kezeit össze akarták kötni, sz. olvasóját a sokaság közé dobta. Föltűnő megtérés fűződik ehhez az esethez.

Az olvasó egy kíváncsi nézőnek, mellére esett, a ki a tömegbe vegyült. Ez a kíváncsi néző *Szakonyfalusi János, fiatal magyar kalvinista báró volt*, a ki akkortájt Skótszágot beutazta. Ez a fiatal nemes később jelentékeny személyiség, nevezetesen trieri kormányzó lett, s meghitt barátja volt Lipót főhercegnak, III. Ferdinánd testvérének. Késő öregségében beszélte el ezt a történetet Balbini Boleszláv, jézustársasági atyának a következő szavakkal:

— Akkortájt utaztam be Angol- és Skótszágot a mint ezt a fiatal magyar nemesek tenni szokták. Még fiatal és hitetlen voltam. Azon napon, melyen Ogilvie atyát a vesztőhelyre kísérték, Glasgowban voltam. Én nem tudom elmondani, mily nemes, sőt büszke arccal ment ő a halál elé. Mielőtt a vérpadra lépett volna, sz. olvasóját mintegy utolsó Isten hozzád-képen a körülálló katolikusok közé dobta. Ez az olvasó éppen mellemre esett úgy, hogy nekem csak a kezemet kellett volna megmozdítanom, hogy sajátomnak mondhattam. De e katolikusok oly erővel tolongtak utána, hogy kénytelen voltam zsákmányomról lemondani, ha nem akartam agyonszoríttatni magamat. Akkor még misem

volt távolabb lelkeimtől, mint bármily vallásos gondolat és mégis ettől az időtől kezdve egy pillanatig se volt nyugtom. Ez az olvasó sebet ütött a szívemen. Vándoroltam egyik helyről a másikra, de nyugtot sehol se találtam. Lelkiismeretem háborgott és az a gondolat, hogy miért is esett a martyr olvasója épen én rám, és nem másra, minduntalan visszatért. Több éven keresztül számtalanszor is ismétlődött lelkemben ez a kérdés, és követett mindenhová. Lelkiismeretem végre győzelmet aratott, elhagytam a kálvinizmust és katolikussá lettem. E szerencsés megtérésre Isten kegyelmén kívül a vértanu olvasója vezetett, az az olvasó, melyet én a világ minden kincséért nem adnék, ha enyémnek mondhatnám s melynek megszerzéseért semmi árt magasnak nem tartanék.

Németből: *Csizmazia Ferencz.*

A szociálizmus.

Manap igen sokat lehet a szociálizmusról hallani már nálunk is. Pedig néhány évvel előbb még édes hazánkban nem is tudták, mi fán terem ez idegen fanyar gyümölcs? De ma már ismerjük. Tudjuk, hogy ahol fejét felütötte, ott megvadul a nép s okos szóra nem figyel. Mindeddig nálunk legkisebb gondot se fordítottak a baj orvoslására, mintha nem ismernék, vagy nem tudnák; honnan ered az?

Ugy hiszem nem fogok rosszat tenni, ha megvilágítom a bajt és megismertetem a baj okozóját, amelyet én a szociálizmus szülőanyjának tudok és hiszek.

A baj okozója a *szabadelvűség*; a baj maga pedig a pénzvágy és urhatnomság, valamint az általános szegénység és ebből folyó elégedetlenség. Hogy tapasztalatot gyűjthessek, megfordultam a munkások gyülekező helyein több alkalommal és mindig csak a fenti bajokat hallottam emlegetni. Azaz hogy az urhatnomságot ők nem emlegették, de ezt magam vettem észre. A szegénység miatti szociálizmus bizonyos részvétet kelt bennünk s azon nem is lehet csodálkoznunk. Mert a szegénység oly nagy, hogy lehetetlen az embernek meg nem indulni a nagy nyomor láttára.

És honnét e nagy szegénység? Azt már Vajay István orsz. képviselő ur az elmúlt országgyűlésen fejtegette. De az még nem minden, amit a képviselő ur előadott. Azt csak az tudja, ki abban benne van.

A liberálizmus egyik főelve a *penz*. E szerint ő előtte semmi, de semmi se becsesebb. Még az Istent és embert se véve ki. Hiszen Istenre nem ad semmit s azt tanítja, hogy Isten nincs, csak a természet működik.

Az embert pedig úgy tekintí, mint egy gépet. Csak dolgozzon minél többet. A fizetést azonban a legesekélyebbre lenyomja. Egy férfi napszámos fizetése 80 kr., nőé 50—60 kr. Tessék már most arra felelni, hogy egy 5—6 tagu család szükségleteit lehet-e fedezni e 80 krajcárból? De ez csak városban van így. Falun még így sincs. Falun a férfi napidíj 40—50 krajcár, nőé 30—40 krajcár. Bizony nem lehet csodálni, hogy szegénység van.

Most következik az elégedetlenség. Azt mindenki tudja, hogy a jobb még az urnak is jobb. Azon van tehát a szegény ember is, hogy magának, és családjának, minél jobb sort szerezzen. Ugyan, ebben semmi rossz nincs. De a liberális szabadelvűség megtanította a szegényt a vallástalanságra, az istentagadásra, és most ^s elégedetlenségében nem akar ismerni hatalmat. Társula-

tokká szervezkednek holmi pénzvágyó fráter (többnyire zsidó), bujtogatása folytán. És kész a szocializmus.

Ebből mindenki beláthatja, hogy valóban a liberális szabadelvűség forrásából ered a szocializmus. Mert ha meg adná az a munkaadó a munkásnak azt a bért, melyből megélhet, bizony nem engedné magát elesábitani az a szegény ember. De a mi tisztelt kormányunknak igen kevés gondja van arra, hogy a szegény, elesigázott népet védelmébe vegye. Hanem mikor, az éhség, és nyomor kényszeríti oly tetre, mely a tisztelt szabadelvű uraknak nem tetszik, bezzeg van akkor rá gondjuk, van akkor dolga a esendőrségnek és katonaságnak, „mert a lázadást el kell nyomni”.

Nem akarom mentegetni a törvénytelen tulkapásokat, de sajnálom, hogy nincs pártfogója a népnek ott, hol segíthetnének bajon.

Akik Istenre és parancsaira nem tekintenek, azok nem is segítenek, mert az ő főparancsuk nem az: Szeresd felebarátodat mint önmagadat, hanem: *Szeresd a pénzt mindenek felett!*

Azért kedves szegény barátaim, kik a nyomorúság keserű kenyerét eszitek, kérlek titeket, ne vetemedjétek törvénytelen dolgokra, mert annak csak ti isszátok meg a keserű levét. Hanem a helyett küzdjünk alkotmányos uton, jogaink kivívásáért. Hisz előttünk lobog azon zászló, melyre ami jólétünk is fel van írva. Akinek szavazati joga van, minden erejével támogassa a *néppárt* zászlóját. Szavazatát ne adja másra, mint ami pártunkra. Akinek pedig nincs szavazata, azért szintén lelkesüljön a *néppárt*ért, mert a példa vonz. A néppárthoz van fűzve ami jobblétünk. Azért kiáltások velem:

Éljen a néppárt!

Udvari Gyula.

TARCA

Ki nemesebb?

Két gyermek az iskolából

Haza felé sétál;

Meg-meg állnak minden egyes

Játék-kirakatnál.

„Bírcsak lenne annyi kincsem,

— Szól az egyik ajka —

Hogy eme s k, szép játékot

Megvehetném rajta.”

Tovább mennek s a templomnál

Újra megállnak:

Ajtó előtt ősz koldusok

Alamizsnát várnak.

Szól a másik: „Bárcsak volna

Most temérdek pénzem

Legalább így segíthetnék

E sok koldus népem.“

Mondjad meg, hogy kettőjük közt

Ki a legnemesebb?

És ha eltalálsz, annak

Példáját kövessed.

Maróthi János.

A földgolyóbis figurái.

— Képek Európáról. —

Irta: gelsei **Biró Zoltán.**

II.

Spanyol világ.

Don Carlos Spagnoletto de la Costilla, a büszke castiliai grandeza, haragosan csapott a spádéja markolatára és végtelen megvetéssel mondta:

— Hiába, Madrid a világ közepe!

Aki ezt Szevillában el meri mondani, az nagyobb gorombaságot követ el, mintha csatakiigyókkal ostromolná a várost.

Don Spagnoletto pedig Szevillában mondta, a polgármester házában, künn az erkélyen, egyenesen don Grito-nak, a vidám, udvarias szevillai nemesnek.

Don Grito nem ugrott fel, hogy keztyűt dobjon a büszke madridi grandezzának, hanem végig rántotta őt ujját a gitáron s ábrándosan felelte:

— És Szevilla, a jólét, a boldogság Eldoradoja.

Hanem egy harmadik hang megszólalt ott a háttérben:

— Hát akkor mit keres itt a don?

A szép donna Izabella volt, a polgármester leánya. Ha don Grito ott nem lett volna, bizonyosan bevallja a castiliai, hogy mind bolond aki azt hiszi, hogy őt a szevillai bikák hívták ide, vagy a viaskodási kedv. Nem. Ő azért a szép szempárért jött, mely oly villámzó tekintettel vonja kérdőre. Azért a két szempárért, mely a lány don Grito nak oly szívesen ragyog, míg neki csak haragot mutat, pedig ő vérbeli castiliai nemes, míg az a másik a koldus baszk törzs keveréke. Azért a két szempárért, mely ma este ott fog ragyogni a cirkusz páholyban, hogy a győztesnek a babérkoszorút átnyujtsa.

Ha don Grito ott nem lett volna. — Hanem csak úgy válaszolt, ahogy egy castiliainak illik:

— Eh! Mit keresek itt? Megakarom mutatni, hogy a szevillai ifjuság gyáva!

Donna Izabella megragadta don Grito karját s haragtól reszketve suttocta:

— Don Grito! mutassa meg ön, hogy a szevillai ifjuság nem gyáva!

Bajban volt Szevilla. Nem volt espadája. Az espada a város büszkesége. Az espada föladata egyetlen szurással leteríteni a fölingerelt bikát. Az espadának

vakmerőnek, kitünő lovasnak, ügyes vívónak kell lennie. Kap egy meztelen egyenes kardot, mely olyan éles mint a borotva és olyan hegyes mint a tű. A balkezébe mulétát adnak, egy kis botocska az, vörösposztó zászlóval ellátva.

Ha a picadores-ok lándzsa szurásaikkal végkép felingerelték a bikát, akkor a vérbenforgó szemü állapot pompás nemzeti diszruhában megtámadja az espada, egy darabig elmókáz vele, elugrat mellette büszke arab paripán s végül egyetlen szurással le kell terítenie. Ha az első szurásra le nem terítette, akkor csak kontár.

Olyan kontár, mint az a korhely, akit egy liter bor asztal alá gurít.

Ez az espada hiányzott Szevillában. Hat ifju próbálkozott már meg a cirkuszban, valamennyi az ágyat nyomja.

A publikum dühöngött. A polgármester úgy segített a dolgon, hogy meghirdette a legközelebbi viadalt.

Szevilla legszebb hölgye, a saját leánya nyújtja a babérkoszorút az est hősnének.

Erre jött le Madridból don Carlos Spagnoletto de la Costilla a castiliai grandeza, egy sereg caballero és hidalgó kíséretében. Majd megmutatja ő a Szevillaiaknak, hogy Madrid a világ közepe.

Az egész városban elterjedt a hír, hogy Spagnoletto itt van.

A legbátrabb madridi ifju. Az összes előkelőségek versenyezve fogadták a teleszáju grandezzákat. Kivilágítást rendeztek, úgy ünnepelték. Az egész város az ő kalandjait mesélte. Elhomályosodott mellette az összes szevillai ifjuság. Boldog volt, aki vele beszélhetett. Az udvarias szevillaiaknak imponált a büszke, rideg, öntelt fellépés. Azt is suttocták, hogy Izabella visszaadta a gyáva don Gritonak a jeggyűrűt. Don Spagnolettoval fog jegybe lépni.

Ilyen lázt csinált don Spagnoletto.

A szevillai előjárók pedig kétségbeesetten jártak keltek, hogy olyan ifjut találjanak, aki megmentse Szevilla hirnevét a gögös Madriddal szemben.

Mert a városi büszkeség fenntartása az ő szakmájuk körébe tartozik.

Igy hareol öröktől fogva Czegléd és Kecskemét, barackjaival...

Aki a szevillai „Plaza de Torost“-t nem ismeri, annak nincs fogalma egy bikaviadal cirkusz színteréről. A Plaza de Toros Európa legnagyobb cirkusza, Szevilla ősi hirneve. Itt folynak le a legizgalmasabb bikaviadatok. Az óriási nézőtér huszezer embert foglal magában. A köröndöt magas deszkafal futja körül, ahova végveszedelem esetében a viadorok menekülnek.

Ezt a hatalmas cirkuszt lepte el a nép és várta izgatottan a viadal kezdetét. A porondot felgömblyézték. A városi tisztviselő vezetése alatt bevonult a viador csapat.

Elöl don Spagnoletto, fényes nemzeti diszruhában. Ez az espada. A közönség tapsaira büszkén nézett körül. Éles kardját megvillogatta s a vörös zászlóval leereszkedőleg integetett.

Utánna jöttek déleeg paripákon spanyol öltözetben a picadoresok. Azokat követték gyalodosan a capeadores-ok, akik vörös köpenyüket széttárva, elterelik a bika figyelmét a veszélybe forgótól. Végre a banderilleros-ok, akik apró horgos botocskákat vernek a bika nyakába. A botocskák rakétával vannak ellátva, amelyek óriási durrogással vaditják el a sebzett bikát.

A polgármester jelt adott, a függönyök széthuzódtak s lomhán trappolt be a porondra egy hatalmas bika. Lármával és botütésekkel kergették színtérre.

A fényt, lármát látva, bambán állt meg. A capeadoresok elkezdtek vörös köpenyüket libegtetni. Arra visszafordult. Három rakéta fogadta. A közönség füttyölte, piszgte. Nem tetszett a gyávasága. Félóra mulva már zajongva kísérték, tapsolták és éljeneztek. Főlkelt négy paripát. Ott heverték szegény állatok a porondon. Működésbe jöttek a lándzsák, a köpenyegek, a horgas botok, a rakéták s rövid idő mulva általános lett a harc. A bika bősziúten nyargalt és ordított. A deszkafalon mind sűrűbben vetették át magukat a viadorok, a rakéták mind sűrűbben durrogtak, majd lassan mind többen dültek ki a hareban.

— Az espadát! Az espadát! Tombolt a publikum izgatottan. A közönség szenvedélye dühöngéssé vált.

Minden egyes viadort vadul füttyögött ki, aki meghátrált.

A bika egyedül maradt. Sebeiből esurgott a vér, bőgve keresett áldozatot.

Ekkor megjelent az espada. Az izgatottság a tetőfokára hágott.

Alig intett a megvadult bikának, már az szügye közé vágta fejét s rohant felé. Ilyenkor oldalt kell ugratni a lóval, midőn már a bika egy méternyire van s amint eliramlik egy erőteljes szurással leteríteni. Ez a mester vágás. Aki ezt megtudja tenni, az valóságos espada.

Don Spagnoletto bevárta a bikát, oldalt is ugrott, szurt is felé, de ügyetlenül. A közönség zugó morajjal fogadta ezt a fordulatot.

A bika pedig elkövette azt az önkéntelen harcmódot, hogy egyet fordulva óriási lökést adott a paripának.

A paripa megvadult, ágaskodott s elkezdett rohanni a porondon köröskörül. Don Spagnoletto nem bírta megfékezni az állatot. A bika is neki rugaszkodott s rohant a paripa után. Tehát szerepet cseréltek. A bika lett az espada, a don a bika. A közönség szitkozódott.

A bika mindjobban beerte a paripát.

— Vége van, vége van! ordította a nép.

Don Spagnoletto kétségbe volt esve. Alig bírt a lovon ülni, úgy remegett. Nem jött segítségére senki. A kantár elszakadt a paripa szájában. Egy darabig még fut, hanem azután össze lesz tiporva.

Mi a pokolnak is csinált ilyen bolondot. A publikum füttyüli, szidja, gunyolja.

Hanem egyszer csak megjelenik a porondon egy másik lovas is. Kezében meztelen éles kard.

A közönség bámulva mered rá.

Oda vágat a Madridi mellé s vágat vele együtt. Azonközben beszél hozzá:

— Grandezza! Megmentsem?

— Mentsen meg az istenért!

— Hol van a világ közepe?

— Szevillában.

— Milyen a szevillai ifjuság?

— Ha megment, — bátor!

Az új lovas arra bevárja a bikát s rádobja köpenyét. A bika egy pillanatra megzavarodik azután lerázza a köpenyt s rohan a lovasnak. A lovas megesinálja az espada cselet s egyetlen szurással leteríti a bikát. Azután megemeli kalapját.

A közönség tombolva tapsol:

— Eljen don Grito, a szevillai espada!

Don Spagnolettot ledobta a ló, úgy vitték el ájul-tan a porondról.

Grito pedig átvette Szevilla legszebb hölgyétől a babékoszorút.

— Ez a te jutalmad Szevillától!

— Hát téled?

— A szívem és a kezem!

Don Carlos Spagnoletto de la Costilla a büszke castiliai grandezza lemondott végképp arról, hogy Madrid a világ közepe, de don Grito és Izabella csókjai ott az erkélyen egyre azt hangoztatják, hogy Szevilla a boldogság eldorádója. . .

Szevilla pedig büszke, hogy neki mégis vannak bátor espadái.

HIREK

A néppárt ellen. Az alább közölt „teljesen bizalmas” körrendelet, melyet egy előfizetők buzgóságának köszönhetünk, fogalmat nyújt nekünk arról a félelemtől, mit a liberálisok a néppárt egyre növekvő hatalma folytán éreznek. Füt-fát megmozdítanak, hogy a néppárt szervezkedéséről hírt nyerjenek s hogy erőszakoskodásaikat kiterjeszthessék abban az irányban is, mely irányban eddig még nem éltek vissza hatalmukkal. A kacagtató körrendelet így hangzik:

„A v—i alsó járás főszolgabírójától. Vonatközással főispán ur ö nagyméltóságának — számu rendeletére, felhívom a *legszalmasabban*, miképp a hatósága területén előforduló minden országos vagy politikai eseményről vagy mozgalomról — különös tekintettel a szocialista és *néppárti* mozgalmakra — hozzám azonnal, esetről-esetre tájékoztató *bizalmas* jelentést tegyen. Egyébként pedig hivatalomhoz minden hónapban a fenti téren tapasztaltakról a hónap 15-ik napjára sürgetés és minden további felhívás nélkül részletes vagy nemleges jelentés levélben teendő.

E jelentést ezuttal február hó 15-ikéig elvárom.”

Teljes bizalmas. Kapcy főszolgabíró

Ime mily nevetséges intézkedéseket tesznek a liberálisok, hogy a néppárti hatalmas mozgalmakat valamiképp ellensúlyozzák. Csak az a szégyenletes a dologban, hogy a néppártiakat a szocialistákkal egy magaslatra helyezik, de lehet, hogy a „szocialistákat” s „az országos politikai mozgalmakat” csak ürügyül említi a rendelet, nehogy úgy tűnjék fel az idézett utasítás, mintha egyedül csak a néppárt ellen törnének.

Törjenek csak bátran, ámbár főlöszleges nekik a szolgabíró utján tudomást szerezni mozgalmainkról, miután a néppárt nyiltan és mindenki szemeláttára cselekszik.

Kath. kör-megnyitás. A pozsonyi kath. kör ünnepélyes megnyitása f. hó 13-ik napján megy végbe. D. e. 11. órakor csendes szt. mise a Szt.-László-kápolnában. Ezután a primási palota nagytérmében a kör helyiségeinek megáldása következik, végül d. u. 2 órakor társas ebéd.

Keszthely hálája. Keszthely város közgyűlésében elhatározta, hogy a Vaszary Kólos hercegprimás által tett 100.000 koronás alapítványt egy 9 tagból álló bizottsággal kezeltesse, melynek a főgymn. igazgató, a plébános, a zárdafőnöknő, a város-bíró és ipartestület elnöke állandó tagjai lesznek, továbbá, hogy a tanács-terem részére hercegprimás arcképét lefesteti.

Rejtélyes merénylet. Komori József kisjenői földműves tegnap este négy társával hazafelé tartott, midőn Agya község határában egy arra hajtó ismeretlen egyén leugorván a kocsijáról a mit sem sejtő Komorit egy baltával úgy vágta föbe, hogy az nyomban összeesett. Társai a gyilkost el akarták fogni, ez azonban lova és kocsija hátrahagyása mellett megugrott. Komorit a visszamaradt kocsira fektették és behajtottak vele Agya községébe, hol azonban nemsokára meghalt. Úgy a merénylet, mint a rejtélyes merénylet oka ismeretlen.

Gyűlés a börtönben. A teljhatalmu farmatringos urnakfücsa szeszélyét teljesítette nemrégiben a foksabadi előjáróság. Az eset újévet megelőző napon történt. A községi képviselő testület gyűlésre volt összehívva, s ez okból a törvényteremben megjelentek. Itt azonban a dicső farmatringos, ki hivatalának buzgón nekiült, kijelentette nekik, hogy a törvényteremben gyűlést nem tarthatnak, miután ő neki most fontos számításai vannak (?) — Erre a felszólításra előjáró uraimék engedelmességek s ülésüket a börtönszobában tartották meg. Nem tudjuk, mit csodáljunk? Az anyakönyvvezető arcátlan-ságát-e, vagy a községi képviselők gyáva magatartását, kik nem tudnak ily eljárással szemben ellenkezni?

Zsidó gázság. Kolozs-Némán a mult hó 26-án az ottani zsidóbarát patronusok a kath. iskola javára mulatságot rendeztek, kimondván, hogy a felülfizetések jótékony célra fordítják. Az ottani katolikusok felültek a csalásnak. És most mi történt? A helyett, hogy a községben levő két kath. koresmáros közül az egyiknek helyiségét vették volna ki, elmentek a faluban levő zsidó koresmáros csapszékébe és ott rendezték a mulatságot. A felülfizetésekről pedig a rendezőség nem számolt el, hanem egymást közt felosztották a begyűlt összeget.

Bírói erőszak. Nagy ur lehet Tönye község bírása. Vagy legalább is annak képzele magát Tóth Zsigmond, ki egy török basához méltó eljárást tanusít Tönye kath. polgáraival szemben. Mult hó 19-iki vasárnap, Jézus szent neve napján megjelent nevezett bíró László György portáján és minden előzetes indoklás nélkül elővezetett neki akarta László egyetlen tehenét. A kétségbeesett gazda ellenkezni próbált a hatalmas bíróval, mire utóbbi botja végével üzte el Lászlót s feleségét és elhajtatta a kérdéses tehenet. A faluban ez az eljárás nagy felháborodást keltett.

Örült a takarékpénztárban. Nagy riadalmat okozott a napokban a szentgotthárdi takarékpénztárnál Deutsch, egy gyanafalvi örült. Azzal állított be a takarékpénztárhoz, hogy 4000 forint kölcsönt kell kapnia. Elő is mutatott egy irást, melyet a követelt összegről szóló utalványnak mondott. Mikor kivánságát természetesen nem teljesítették, gorombáskodni kezdett, hangsúlyozva, hogy a kölcsönveendő összeget amugy sem ő fogja megfizetni, hanem adósai: Raks község 2000 frtot, Gyanafalva 1000 frtot, Radafalva és Kristyán községek pedig 500—500 frtot. A szerencsétlen, dühöngő örültet a rendőrök megkötözve szállították a kórházba.

Egy apáca balesete. Sajnálatos eset hire érkezik Egerből. A minapi nagy szélvihar alkalmával lezuhant egy üzlet nagy cégtáblája s ráesett Rűvnek Eugenia kórházi apáca-főnökasszonyra, akit éppen arra vitt a véletlen. A súlyos vastábla térden alul ketté törte a főnökasszony egyik lábát s most le kell azt vágni. A baleset mely részvétet keltett Egerben.

Leszakadt templomboltozat. A franciaországi Angers közelében Mauleouvrier helyiségben leszakadt a templom oltozata, éppen mise alatt. A templom tele volt hívek-

kel s így képzelhető, hogy micsoda következei lettek az esetnek. A törmelék négy embert agyonütött, hatvanat meg súlyosan megsebesített.

Közgyűlés. A tárnoki (Fejérmegye) róm. kath. kör február hó 2-án tartá az első szabályszerű közgyűlését. A 140 tagból álló kör a pápai himnusszal kezdé meg az ünnepi sorrendet és a magyar himnusz eléneklésével végezte. A gyűlés fénypontját főtiszt, *Kalmán* Károly soóskuti plebános ur a tagokhoz intézett buzdító beszéde képezte. E leereszkedő szivességeért fogadja e helyütt is a kör leghálásabb köszönetét. Forró imánkba zárjuk továbbá a kört alakító főtiszt, *Fülöpp* István és a kör jelenlegi szeretett elmökét főtiszt, *Pelczner* Mihály plebános urat.

Zsaroló tanító. Dr. Ochaba János, pozsonyi káplán zsarolás vétségének megkísérlése címén feljelentette Simon Ferenc póstyéni állami iskolai igazgatótanítót, kinek felügyelete alá bízott iskolában a hitoktatást végzé. A zsaroló tanítót a m. kir. kuria, mint harmadfoku bíróság, 20 frt pénzbüntetésre s behajthatatlanság esetén 2 napi fogházra ítélte.

Elfogott rablóbanda. Oravicán napokban sikerült a csendőrségnek egy negyven tagból álló bandát elfognia. A mult héten történt, hogy egy odavaló nagykereskedőnek, Spärger Mórnak öcsese nagyobb tartozások behajtására elutazott. A Dognacska-Kakova környékén megtámadták, levetkőztették, 1200 orint készpénzt, gyűrűjét, óráját, szőval mindenét elvették és ráadásul még alaposan el is verték. A csendőrség Spärger oláh kocsisát fogta vallatóra, aki, mint kiderült, részes volt a rablásban és meg is nevezte a cinkostársait. Ennek a vallomásnak az alapján fogták el azután azt a bandát, amely a marillavölgyi kasszalopást elkövette, a stájerlaki plebánost, Belgráder oravicai kereskedőt és másokat kirabolt. A bandánál megtalálták az elrablott tárgyak nagy részét és számos bűnjelét. Az elfogottak közül néhányat átadtak már a bíróságnak; a többivel most folytatják a kihallgatásokat.

Tolvaj leánykérő. Lippáról írják: Hegedüs Pál siklósi (Aradmegye) lakoshoz mult hó 28-án egy közép-termetű barna arcú és barna kis bajuszu, uriasan öltözködött fiatal ember állított be és azon szándékát terjesztette elő, hogy ő ki, mint iparos néhány hét óta Eleken telepedett le. Horvát uram leányát óhajtaná nőül venni. A vendégszerető szülők szívesen fogadták leányuk kérőjét, akit vacsorára és éjjeli szállásra maguknál tartottak. Nagy volt azonban meglepetésük, midőn reggel a leánykérő hiült helyét, a szobából pedig az összes értéktárgyakat eltűnve találták. A csendőrségnél jelentést téve, ennek sikerült a kalandos természetű ifjut Dehel János rovott multu egyén személyében kinyomozni és az összes, általa ugyan már értékesített, de a vevőtől elkobzott tárgyakkal együtt, a kisjenői kir. járás-bíróságnak átszolgáltatni.

Üdvös intézkedés. A bajor hadügyminiszter rendkívül jó hatású rendeletet hozott a napokban, mely a mi katonai körünknek is példaadásul szolgálhat. Elrendelte ugyanis a legénység vasárnap i ájtatosságát és a munkaszünetet, amennyiben vasár- és ünnepnapokon ne tartassék fegyvergyakorlat. Az Istentiszteletra a hadsereg minden tagja kivétel nélkül köteles elmenni, valamint ezalatt a kantinoknak (katonai csapszékeknek) zárva kell maradniok.

A világ legöregebb emberei. Oroszországban állítólag egy 160 éves aggastyánra bukkantak nem rég; míg Amerikában egy 150 éves néger él. Az életkori adatokat nem lehet hiteleseknek elfogadnunk, miután az öregeknek nincs születési bizonyítványuk.

Jég-sír. Petreszku Maruca lippai illetőségű 19 éves hajadon f. hó 1-én a Maros jegére ment, hogy korsóját egy, a jégben levő léken át telemerítse. Korsója azonban a jég alatt valamiben megakadván, azt erőmegfeszítéssel akarta kihuzni. Eközben oly szerencsétlenül esuzott el, hogy a sok merítés által jó szélesre kikoptatott léken át a Marosba esett. Arra menők segítségére siettek ugyan, de hasztalan, a leány a jég alatt eltűnt.

Munkás és gyáros. Nagy feltűnést keltő eset hire érkezett hozzánk Genfből. Van der Stegen, a lysi gyapotszövő gyár igazgatója kegyetlenül bánt el a munkásokkal. Ez a kegyetlenség feldühösítette a gyár egy munkását, ki a napokban revolverrel ellátva benyitott az irodahelyiségbe és rásütötte azt a gyárosra. Van der Stegen nem sebesült meg s a következő pillanatban ő is revolvért rántott elő és támadójára lőtt, ki abban a pillanatban halva rogyott össze.

Zsidó gonosztevők. Miskolc vidékének legveszedelmesebb zsebmetszője, Schlezinger Ignác, ki Szwarc Jakab nevű társaival egy galíciai állomáson egy gazdag birtokost altatószerrrel elaltatott és tizezer forintjától megszabadított, a fegyházbüntetés elől Amerikába megszökött. Társát sikerült tegnapelőtt elfogni. Schwarcz elfogásakor erősen tiltakozott és a leghevesebb kifakadásokkal illette a bíróságot, a miért „a másikat engedték, hogy Amerikába szökjék.” Schlesinger és Schwarcz a környéknek valóságos rémei voltak.

Milliomos koldus. Párisból táviratozzák, hogy ott néhány nap előtt egy koldusnak látszó öreg ember hirtelen összerogyott: az öreg embert szélhűdés érte és a hogy a kórházba vitték, meghalt. A hatósági képviselő tegnap fölment az öreg embernek hatodik emeleti lakására és körülbelül két millió franknyi jobbára amerikai vasuti kötvényekből álló vagyont talált. Az elhunyt egy Peters nevű német amerikai volt, nagyon szegényesen élt és ötven frank évi bért fizetett lakásáért. Hagyatékát az amerikai követségnek adták át, miután Párisban semmi hozzá tartozója nincsen.

Rablók és csendőrök harca. Doliricán község határában véres harcot vívott két csendőr egy csomó rablóval. A csendőröket — Sararov Ivanovicsot és Báthoryt — őrzőjüket a falu határában egy tizenhét tagból álló banda támadta meg. Csakhamar véres harc fejlődött ki köztük és a csendőrök, kik kénytelenek voltak fegyverüket használni, agyonlőtték Petroj Ádám Ferencet, Pavelkec Jánost és súlyosan megsebesítették Ones Gruzját.

100,000 frank hamis pénz. Udineből jelentik, hogy az ottani rendőrség tegnap egy hét tagból álló hamisító bandát nyomozott ki és fogott el. A banda feje Balzachi tipografus, kinek műhelyében számos bankjegyprest és hamis bankkót találtak, melyek többnyire osztrák ötven forintosok hamisítványai s „értékük” meghaladja a 100,000 frankot.

Borzalmas lelet. A Budapestről Duna-Kesz felé haladó vonat rákospalotai állomásán a vasuti személyzet két koei láncai között egy borzasztóan megsebesített asszonyi hullára bukkant. A szegény asszony, aki valószínűleg Rákospalotára való, úgy látszik a koei átjárójáról kibukott és a láncokban fönnakadt. Segélykiáltásait nem hallhatták meg és így történt, hogy az állomáson, mire a vonat oda beért, a megsebesített testen már se kezek, se lábak nem voltak. Elmaradtak valahol az uton. A hatósági közegek a személyazonosság megállapítása és a vizsgálat megejtése végett csak késő éjjel mentek ki a fővárosból Palotára.

Szerelemből rabló. A görög rablók között félelmetes hangzása van a Kaplanis névnek, melynek viselője egyike a legrettegettebb haramiavezéreknek. Pedig ez a Kaplanis csak nem is olyan rég csöndes, kötelességtudó pásztor volt és talán ma is az volna, ha erőszakkal el nem választják kedvesétől. Kaplanis, amikor a szülők nem akartak beleegyezni a házasságba, megszöktette kedvesét, de a lány rokonai üldözőbe vették, elfogták, elvették tőle a lányt, őt magát pedig be akarták vinni a pyrgosi börtönbe. Kaplanis kimenekült üldözői körmei közül és dühében és elkeseredésében fosztogató lett. Nemsokára újra kísérletet tett kedves megszöktetésére, de katonákkal akadt össze, akik megsebesítették és elfogták. Megugrott és amikor megtudta, hogy kedvese nagybátyja házában van, odasietett. A leány özvegye nem engedett a rabló kérésének, mire ez fölgújtotta a házat és úgy vitte ki a lángokból kedvesét, aki vele ment az erdőbe és megosztva vele szabad életét, oldalán harcol azóta csendőrök és katonaság elleu.

László főherceg emléke. A szomorú véget ért László főherceg emlékeiből egész kis muzeumot állít össze a gyászoló főhercegi család az alsuthi kastélyban. Legujabban a család László főherceg életnagyságu képét rendelte meg Bencur Gyula hírneves festőművésznél. A kép abban a vadászruhában fogja feltüntetni a fiatal főherceget, melyben a végzetes nap reggelén utolsó vadászatára indult.

A legidősebb kardinális. Rómában ünnepségre készül a papság. Most szombaton ünnepli kilencvenedik születésnapját a legidősebb kardinális, Mertel biboros, a kinek ünnepét magáévá készül tenni nemesak az egész római papság, hanem a Vatikán is. Mertel IX. Pius pápa idejéből való, a kinek meghittje volt. Nemesak korra, de biborra nézve is ő a legidősebb kardinális, mert csaknem negyven esztendeje már, hogy tagja a biborosi karnak. Szereplése tulajdonképen az olasz forradalom idejében kezdődött, a mikor felmerült az egyházállam közigazgatási kérdése. IX. Pius pápa kinevezte akkor Mertelt a reform kidolgozására kiküldött bizottság tagjának s tényleg Mertelnek nagy része volt abban, hogy a szent atya 1848-ban kihirdette a dekretumát, 1854-ben a pápa belügyminisztere lett — 1858-ban pedig biboros s egyházi kancellár.

Az istenkáromlók. Bánfalva község egyik korezmájában hárman mulattak a minap: Kocsis József, Kocsis István és Faragó Ferenc. Amint a bánfalvi magyarak vigadtak, megszólal Kocsis József s azt kérdezi Faragótól igaz-e, hogy ő a bánfalvai Isten? Faragó tiltakozott e szentségtelen kifejezés ellen, de a két Kocsis csak kötődött, amiért Faragó bosszuálló gondolatokkal eltelve lépett ki a fagyos éjszakába. Az utcán istentelenkedni kezdett a két Kocsis, ami olyan dühbe hozta Faragót, hogy a bunkós botjával mindkettőt leütötte. A legények sérülése életveszélyes. Faragó maga jelentkezett a bíróságnál.

Sikkasztó postafőnök. Belgrádból nagyobb sikkasztás hírét táviratozzák. Kosta Finzarint, a belgrádi posta főnökét sikkasztás miatt felfüggesztették állásától és vizsgálatot indítottak ellene. A vizsgálat kiderítette, hogy Finzarin különösen a külföldre küldött postautalványok pénzét vágra zsebre. Eddigi adatok szerint a Magyarországra küldött postautalványok pénzéből 17,300 frankot, a Németországba irányított utalványok pénzéből pedig 17,640 frankot sikkasztott el.

Az apa vallomása. Sopronból a következő tudósítást küldik: Gróf Széchenyi Kálmán iváni birtokán, a vághkúti erdőlakban élt Novák Vendel erdőőr feleségével és öt gyermekével. Mult év februárján Novák jelentést tett a rendőrségnek, hogy fegyvere tisztogatás közben elsült és a golyó feleségét találta. A bíróság kiment a helyszínére, azonban a haldokló asszonytól már semmit sem tudhatott meg. Novák Vendel atyja, egy 81 éves agg paraszt, magához hívatta e napokban a csendőröket. Mellette a pap állt. Reszkető hangon mondta el, hogy rettenes bűn tudata nyomja a lelkét. A fia — mondta halálos ágyán az öreg — úgy ölte meg a feleségét, hogy szeretőjét, Horváth Máriát elvehesse. Elmondta volna már előbb, de fia halállal fenyegette. A csendőrség letartóztatta Novák Vendelt, aki konokul tagadott. Nyomozás közben kiderült, hogy Novák Vendel egy izben rálőtt a feleségére, akit szerfölött gyűlölt azért, mert féltékeny volt reá. Egyszer pedig a kunyhót, amelyben ősz atyja, felesége és öt gyermeke időzött, gyújtotta föl. A szerencsés véletlen folytán menekülhetett csak ki családja a lángok közül.

Örült herceg. Berlin egyik előkelő, szijgyártó-üzletében megjelent egy ur egy előkelő asszony társaságában s kutyakorbácsokat kért. A kereskedő az urat Fenségségnek szólította s valami orosz herceg volt. Ki is választott két korbácsot, de meg is szerette volna próbálni. Kutyá nem lévén kéznél, megkérte a kereskedőt, hogy hadd próbálja ki valamelyik inasán, — jól megfizet érte. Az inas beleegyezett, hogy egy ütést kitart 5 márkáért. A herceg teljes erejéből végighuzott a gyereken, azután odadobta neki az 5 márkát. Egy másik inason hatot vágott végig; s 13 márkával kárpótolta. Azután behivatta a kocsist, ki őt odahozta. Ezen is végig vert s adott neki 23 márkát. Annyira belejött ebbe a kedvtelésbe, hogy az üzlet segédjein akarta folytatni, 3 márkát ígervén minden ütésért. Természetesen fölháborodva utasították vissza. A herceg ur azonban annyira izgatott volt, már annyira vágyódott erre a mulatságra, hogy mind többet ígért, végre 40 márkát ajánlott minden ütésért. De ezt sem fogadták el. A korbácsolást nagy tömeg nézte kívülről, felháborodásában nem a legszebb cimeket kiabálva be. Senkinek nem jutott eszébe, hogy rendőrt hivatott volna e valószínűleg félbolond herceg letartóztatására. Megjegyzendő, hogy a hölgy ki a herceg kíséretében volt, nagy gyönyörűséggel, boldog mosolylyal nézte végig a mulatságot s azután karon fogva távozott a korbács bolondjával.

Merénylet a postakocsi ellen. A maros-ujvári postakocsi ellen Vörösmart és Kocsárd-Földvár közt a napokban merényletet követtek el. A kocsist két ember megállította s arra kérték a postást, hogy vegye fel őket. A postakocsi, ki éppen akkor nagyobb összeg pénzt vitt, azt mondta, hogy a szabályok szerint nem szabad senkit sem felvennie s ezzel a lovak közzé csapott. Az emberek egyike erre revolvert rántott elő és a kocsis után lött! A golyó hátban találta a postást, ki vérezve érkezett meg Kocsárdra, ahol jelentést tett az esetről.

Ingatag völegény. Vas megye egyik helyiségében Rohoncon egy bécsi mészáros — özvegy ember — egy özvegy varrónővel ismerkedett meg s a rokonok, ösmérésök csakhamar összehozták a két viruló özvegyet: jegyet váltottak. Eljött az esküvő napja s a völegény, midőn már a templomba kellett volna menni, az utolsó pillanatban azt mondta, hogy borotválkozni megy. De nem jött vissza egy félóra mulva sem s a felkutatott két borbély sem látta a völegénynek még a színét sem. A völegény eltűnt, de két hónap mulva, most bűnbánólag újra jelentkezett, égő szerelemmel és

tántoríthatatlan szándékkal az esküvőre. A menyasszony megbékült s nagy násznép kíséretében elmentek az anyakönyvvezetőhöz. Az anyakönyvvezető hivatalos méltósággal kérte a völegényt: akarja-e a menyasszonyt nőül venni? A völegény gondolkodik, megpödrí a bajuszát s nyugodtan feleli: nem! Általános rémület, csak az anyakönyvvezető őrzi meg nyugalma s újra kérde: akarja-e a menyasszonyt nőül venni? A völegény ismét felel: nem — s megelőzve az esetleges harmadszori kérdést: harmadszor is „nem”-et mond, aztán nyugodtan távozik.

A zsidók előnye. Hiába, mi már csak olyan világot élünk ebben az ősi keresztény Magyarországon, hogy a zsidók mindenben és mindenütt előnyben részesülnek, míg a keresztények mindenben és mindenütt a rövidet huzzák. A bars megyei Mellek község lakói az év kezdetén fölverték a regále bérletet a kincstártól, de — bár a szerződés megkötésekor a lévai kir. pénzügyigazgató biztosította őket, hogy az lesz majd korcsmáros, kit ők akarnak, — mégis egy gyanus és úgy mondják rovott előéletű zsidónak adta az italmérsi engedélyt. A melckiek erre sürgönyileg kérték az igazgatót, ki azt felelte vissza, hogy Ascher (a zsidó) mérhet tovább, a községet pedig elutasította. Mint hírlík, a község a pénzügyminiszteriumhoz fog fellebezni ez ügyben.

Nyolc év mulva megszólalt. Komjátí László aranyos megyei lakos jómódu gazdaember, ez előtt 8 évvel meg-némult és 5 év lefolyása alatt senkihez egy szót sem tudott szólni. Ez előtt 3 évvel a leánya férjhez ment s egy fél napra visszanyerte beszélő képességét, de azóta megint néma lett mult vasárnapig, midőn teljes beszéző képessége visszatért és azóta értelmesen, tisztán beszél, mintha nem lett volna semmi baja. Orvosi szempontból valóban érdekes az eset, mivel 8 év alatt az illető gyengélkedett ugyan, de folyvást öntudatnál volt.

Véres lakzi. Szatmáron, a városon kívüli majorban lakodalmat tartottak a minap, mely ősi szokás szerint verekedéssel végződött. Jódi Mihály batici lakos, midőn látta, hogy Balog Imre meg Csokány Ferenc duhajkodni kezdenek, a vele jött batici tanítóval a lakodalmából eltávoztak. Alig mentek azonban pár száz lépésre, a r. k. temetőnél elibük kerültek Balog és Csokány többedmagukkal s minden ok nélkül agyafőbe verték Jódi Mihályt, kit a szenvedett sérülések következtében a kórházba, a tetteseket pedig a kir. törvényszék fogházába szállították.

A Mannlicher-golyó ereje. A bécsi államadossági pénztár épületében egy katona a szolgálati fegyverrel ellötte jobb keze ujját. Azt állítja, hogy elesett és aközben érte a haleset; de meglehet, hogy öngyilkossági kísérlet vagy pedig öncsonkítás esete forog fenn. A Mannlicher-fegyver erejét mutatja, hogy a golyó, amely az ujjat eltépte, keresztülhatolt egy 20 c. vastag falon, egy ajtófélfán és egy széles udvaron átrepülve, a tulsó falban akadt meg.

Tömeges mérgezés. Eszékéről jelentik: Tenjében körülbelül tíz nap előtt sertésjárvány ütött ki. A járványt azonban eltitkolták: a beteg állatokat levágták s a húst megették, aminek az lett a következménye, hogy nyolc nap alatt hét ember halt meg és egész családok megbetegedtek.

Harcoló rendőrök. Szegzárdon véres csatája volt négy községi rendőrnek, Morvai Ferenc, Mozolán József, Odor József és Prájner György voltak a harc hősei s ketten közülök alighanem az életükkel fizetnek majd meg a virtuskodásukért. Jó István koresmájában veszték össze még pedig a fölött, hogy Prájner nem akart pálinkát inni. Elsőnek Prájner rántott kardot, majd általános lett a vagdalkozás s a dolog vége az lett, hogy Morvai és Odor halálos sebekből vérezve a csatatéren maradtak. Prájner és Mozolánt elfogták.

Gyilkos matróz. A szegedi kaszinó előtt e hó 1-én véres szerelmi dráma játszódott le. Wolf Károly matróz Kopasz Viktoria nevű jegyesére négyszer rálőtt. A leány egy eseléddel ment az utcán. Három lövés érte a leányt, aki szerencsére könnyen sérült meg. A járőrök letartóztatták Wolfot, aki azonban mérget vett elő és mielőtt megakadályozhatták volna, lenyelte. A sérült leányt szüleinek lakására, a matrózt pedig a városi kórházba vitték haldokolva.

Az utolsó pohárköszöntő. Bács-Topolyáról jelentik hogy Gubanic Antal ottani földbirtokos születésének 50-ik évfordulója alkalmából lakomát rendezett, melyre barátait meghívta. Midőn Gubanic felállott, hogy vendégeit felköszöntse, hirtelen szívszélhűdés érte és meghalt.

Hitehagyott nő. Ismét egy oly áttérsi hírt kaptunk, melyhez hasonlóról egyik számunkban „Elhagyta Krisztusát” címmel nyilatkoztunk. Nekünk fájdalmas kötelességünk ezt a hírt olvasóinkkal tudatni, mely egyúttal hű tükrét nyújtja a mai siralmas viszonyoknak. Témavárt Endres Mária bejelentette a hatóságnál, hogy a róm. kath. vallást feleseréli a zsidó vallással. A bejelentésről a hatóság jegyzőkönyvet vett fel.

Megvadult bika. Kaal községben nagy zavart okozott vasárnap egy dühödött bika. Alaposan mekkötözve vezették át a községen, hanem utközben valami nagyon megharagította a hatalmas állatot s ugyancsak kezdte szagatni a köteleket. Kemény küzdelem fejlődött ki erre a mézáros legények s a bika között, de végre is az utóbbi lett a győztes. Elszakította szarvaira s lábaira burkolt köteleket, azután utcu neki a falunak. Az emberek rémülten tértek ki az utjából, csak egy Aux József nevű 70 éves öreg ember nem birt el menekülni a veszett állat dühétől. A szegény öreg embert úgy összetörte a bika, hogy nem sokára meghalt.

Veszedelmes farkasok. A szolyvai járásban a farkasok annyira elszaporodtak, hogy minduntalan veszélyeztetik a személybiztonságot az országuton. A napokban dr. Tittel Imre járási orvos majdnem áldozatává lett a veszedelmes vadaknak. Mikor ugyanis hivatalos körutjáról hazafelé ment, tizenhét farkas támadta meg. Az orvosnál nem volt puská, a kocsisnál nem volt egyéb fegyver az ostornál. Kiabálni, jajveszékelné sikoltozni kezdtek tehát s ezzel sikerült elriasztani az éhes fenevadakat.

Kettős öngyilkosság. Schmidt Ferenc pécsi koresmáros, „Fehér farkas” bérlője, aki még fiatal ember. Rendetlen életet élt. Mindenki tudta, hogy pályafutásának szomorú lesz a vége. Amit esinos felesége az üzletben keresett, azt a kicsapongó férj egy léder nő társaságában rendszerint elköltötte. Az éjjel nagy mulatozásról tért a szerelmes pár a bukott leány lakásába, melyet Citrom és Deák-utcák sarkán levő Horváth-féle házban birt, és ott 2 órákor reggel megmérgezték magukat úgy, hogy mindkettőt halva találták a házbeliék.

Persely-tolvaj. A győri kámeliták templomában szentségtelen kezek elrabolták a perselyt a benn lévő

pénzzel együtt; a gyanu egy rovott előéletű férfiura irányul, kit a rendőrség szorgalmasan kutat. Ezalatt azonban elrabolták a bencések székházában függött perselyt is. A perselyek tartalma ismeretlen. Mint halljuk, a rendőrség üldözőbe vette a tolvajt, aki hír szerint, Komárom felé vett utját.

MI UJSÁG A NAGYVILÁGBAN

Szerbia. Mikor a Vaskapu szabályozását megkezdték, a pénzügyminiszter Szíp szerb községnek, mely leginkább szenvedett kárt a szabályozás által, 40,000 frank kártérítést ítelt meg. A pénzt a szerb pénzügyminiszteriumhoz küldték, de a község hiába várt a pénzre, mert az ott teljesen elkallódott, mivel valaki elköltötte. Így szegény Szíp községe hiába vár a pénzre. — Pavlovics Milován tábornok, a szerb kormány állítása szerint Czetinyjében, Montenegró fővárosában járt, hogy a szerb montenegrói véd és dacszövetségre vonatkozólag Nikita montenegrói fejedelemnek előterjesztést tegyen. A szövetség pontjait állítólag Milán, volt szerb fejedelem készítette és Nikita fejedelem kevés módosítással azokat el is fogadta. A szövetség pontjai az 1866-iki minta szerint vannak szerkesztve. Nikita fejedelem ebédet is adott Pavlovics tiszteletére és Sándor szerb király táviratilag mondott köszönetet Nikita fejedelemnek a bucsu lakomán tartott felköszöntőjeért.

Oroszország. Az orosz cári pár koronázási ünnepére már nagyban készülődnek Oroszországban. Egy pétervári távirat azt jelenti, hogy a Chodynski-téren, szemben a pétervári palotával négy színházat, tizenkét körjátékot, egy cirkuszt, tizenegy körhintát, tíz hangversenyhelyiséget és száz étkezőbódét állítanak fel a nép mulatságára és üdülésére. A Kremlt úgy kívülről, mint belülről 500.000 lámpával fogják kivilágítani. A város diszes pavillont emelt a twerskvi vámkapuzhoz, ahol a császárt üdvözlik és az egész utat, melyen a menet haladni fog, földszíti. Ezenkívül általános kivilágítás lesz és nagyszerű előkészületeket tesznek a Moszkvába érkező katonaság fogadására és megvendégelésére.

Törökország. A legutóbbi zavargások Törökországban nagy ijedelembe ejtették az ottani keresztény lakosságot. Különösen a prizrendi katolikusok voltak leginkább veszélynek kitéve, de ők a török kormány részéről megnyugtatót nyertek. A kormány ugyanis oly intézkedéseket tett, melyek megóvják a katolikusokat a zavargásoktól. A Zeutun városába érkezett nagykövetek siralmas állapotokról adnak hírt. Az éhségfusz naponta 140 embert foszt meg életétől. A fölkelők a napokban kirohanást intéztek a várból, mely azonban sikertelen volt. A követek immár a békes megadáson tanácskoznak, mely véget vetne az áldatlan csatározásnak.

LEVELEZÉS.

Két veder borért koszorusan.

A farmatringos fufangéria eddig alig ismert neméről van szerencsénk a „Magyar Néplap“ t. olvasóinak beszámolni. A dolognak nagyobb érdekességet nyújt az, hogy Csikmegyében történt és a *koszorus tüntetés* rendező, törvénytaposó, magát katolikusként meri nevezni. A dolog úgy történt, hogy a mi „Albert Bénéiam körjegyző ur“ névre hallgató farmatringosunk is, 1895. október 1-től 1896. január 20-ig több meghiusult remény után, irt napon valahára megérte az epedve várt nevezetes perccet, melyben az első házasulandó pár polgári összehozatala végett a farmatringot nyakába akaszthatá.

Rossz előjelek közt kezdette meg működését. Az általa bejegyzett első haláleset egy vizbefult fiu vala. Az első születési esetet ki kellett korrigálni, mert egy szept. 29-én született gyermeket elhamarkodva irt be. Az 5-ik születési esetenél ismét tulbuzgóságba esett a tudós farmatringos ur, a szülőkre rájlesztvén, azok közös megegyezése nélkül leánykájukat a 4-ik napon a születés után saját házában, leánya s az ujszülött leány rokona tanácsára *Gizellának* irta be, míg a szülők később *T. ézsine* kereszteltették s iratták be a papnál. Nem tudta a tudós farmatringos ur, hogy 1—8 nap alatt irandó be a gyermek utóneve, ha a szülők arra nézve megegyeztek, különben az utónév rovatát üresen kell hagyni 2 hónapig s csak azután következik a fenyegetés, tjesztgetés és ráizenés vagy rájárás a szülőkre. De az a buzgóság, melylyel a népet — ügyet se vetve, a délelőtti 8—9 és délutáni 3—4 hivatalos órákra, — saját házához rendelte, nem hagyja pihenni.

No, de annak az első polgári párosodásnak is már hamisítással, megvásárlással, a házasulandók meghazudtolására való felbujtatással, tehát a farmatringoshoz méltó fufangériával kellett megtörténnie. Hogy hogy? Hát bizony a felek és a leány szülei abban egyeztek volt meg, hogy a fiatal pár január 20-án reggeli 8—9 óra közt két tanuval, — a leány *koszorus* nélkül, — jelennek meg a községházán a polgári szerződés megkötése végett, azután hazamennek s hazulról ősi keresztény szokás szerint a templomba mennek megesküdni. Ezen elhatározásukat a plebános előtt is, — becsület szavukat adva rá, — kijelentették és együttesen megállapították a harangozás, mise és esküvő idejét stb. Ugy ám, de eljött az ördög, elhintette a gonoszság magvát; reggelre minden másképen lett. Nem hiába volt 1895-ben a farmatringos ur szeszraktáros, szeszlefoló, korteszsz pancsoló stb., mert polgári papi működésében sem tagadhatta meg magát és mesterségét. Nem hiába borvirágos az orra, kipróbálta ő már nem egyszer a bor erejét és a szesz hatalmát. Nem hagyta cserben vármegyeszerte híres kortestudomány. Mit neki a miniszteri rendelet, mely eltiltja a menyasszony koszorusval való megjelenésének követelését és a felek anyakönyvi névalírásának erőszakolását! Mit neki Isten, kiről mit sem tud; mit neki Krisztus, ki — szerinte — valami okos ember lehetett! No, no. . . Elég az, hogy január 20-án úgy 11 óratájt a házasulandók az egész násznép kíséretében, a menyasszony *koszorusan*, ünnepi díszben, bandaszó mellett mentek a farmatringos ur bagós pipájától illatozó anyakönyvi irodába.

S ez nemcsak egyszerű rábeszéléssel és erőszakolással történt, hanem a farmatringos ur 2, mondva két veder bort fizetett a völegénynek ezen *koszorus tüntetés* rendezésébe való beleegyezésért. Ajánljuk e farmatringos törvénytípró kényurat a miniszter ur figyelmébe, mert ugyis jobban fél a miniszter urtól, mint az Istentől.

Azt akarják e felháborító és ostoba tüntetéssel felfelé megmutatni, hogy mennyire kell a mi elnyomott népünknek e „szerencsétlen törvény“, mennyire dühödik a farmatringos basa bagós irodája után? Hitvány önámítás! Undorral fordul el a nép a pöffeszkedő tüntetéstől. Engedelmeskedik a törvénynek, mert fél a büntetéstől, de lelke fáj, szive vérzik a rajta elkövetett sérelem és sok zaklatás miatt. Sóhajtoz, nyög és panaszkodik. Mondja farmatringos ur, ha füle van, nem így van ez?

Nem kívánjuk, hogy a jó Isten a becsületes új házaspárt, kik engedtek a csábitónak, a szószegők érdeme szerint halmozza el áldásaival. Ezt feljegyeztük emlékezet okáért és tanulságul, hogy Cs.-Sz.-Királyon, 1896. január 20-án, az első polgárilag is megkötött házasság, az egyházzal gunyt és a legszentebb dologból is hitvány korteskedést üző rendezőnek nagyobb dicsőségére, *két veder bort koszorusan* jött létre.

De hát azért mi „jó katolikusok“ vagyunk.

Alter Pá'

KÖNYVES-POLC.

A „Katholikus Hitvédelmi Folyóirat“ 1-ső, januári füzeté a következő érdekes tartalommal jelent meg: 1. 1896. 2. A szociáldemokraták. Ernst Sándortól 3. A lelki pásztor. (A politikai társadalmi és gazdasági téren.) Holnecr Istvántól 4. Sötét pontok. Irta: Onokrotalusz 5. Megtértek esarnoka. (Swetchin Zsófia) 6. Protestáns Szemle. Az évezred alkonyán. Masznyik kontra Szlavik. Hollandi protestánsok. Református népiszkolaügy. Esztergomtól 7. Irodalom. Forster J.: Konferenciák. Ism.: Onokrotalusz. — Hlosvay L.: A legszentebb Rózsafüzér Titkai. Ism.: T. Pelikán Krizsó. — Urbán J.: Compendium Philos. Christianae. Ism. T. — Bagossy B.: Feladatunk a polgári házassággal szemben. Ism.: Ó. S. Vegyesek 9. A lelkes titka vagy a gyónási titok sérthetlensége. (Egy iv kath. reg. melléklet.) Nyolcadik iv. Új megrendelőinknek az előbbi iveket is megküldjük. Szives figyelmébe ajánljuk a kath. olvasóközönségnek e vállalatot annál is inkább, mert legaktuálisabb kérdésekkel foglalkozik. Előfizetési ára egész évre 4 frt. Megrendelhető: a szerkesztőségben, Pozsony, ferencieknel.

Rikiki országból.

Csodabogár miniszterelnök palotájának egyik kényelmes zugában illatos fekete kávé mellett csodálkozott entehetségeinek nagyságán. Itt szokt ő ebéd után pihen-

getni, lefözésekkel és kinevetésekkel egybekötött parlamenti kulcsok után.

A fekete kávé élvezetében egy furesa minéműségű alak által zavartatt meg.

Egy vörös kecskeszakáln, cingár vézna ember ugrott be az ajtón minden kopogás nélkül.

Vetett egy akkora bukfenecet, hogy kétszer kalimpálta meg vézna testét a levegőben; majd talpra esett mint egy macska s vásári udvariassággal hajtotta meg magát:

— Klopaesek bűvész és vándor komédiás vagyok!

— Örvendetül, azaz, dehogyan . . . miképp. . .

— Oh kérem, kérem, az semmi! Vágott a bűvész Csodabogár szavába és a következő pillanatban átugrott egy tizennégy széssel körülvett hosszú asztalt.

Majd összerakott gyorsan hat széket és elkezdte az orrán egyensúlyozni.

Azután fejtetőre állt s lábán tartogatta. Majd kifordította a derekát egészen, ahogy a kigyó-emberek szokták.

Csodabogár elkacagta magát!

— Csodálatosnak láttatik lenni!

— Ah ez semmi! — folytatta a bűvész s benyulva torkába elkezdett onnan szalagokat, lapdákat, virágkosarakat, galambokat huzigálni ki.

— Jesszasz ná!

— Még ez se minden! Fogja meg az óráját.

Csodabogár ijedten nyult az arany órájához, de már akkor Klopaesek a szájából huzogatta ki. A cilinderjét össze gyűrte egészen s olyanná sodorta mint egy borsószem. Azután egy intéssel felpattantotta az almáriom hatalmas závarját és ott volt a cylinder, a borsóból meg lapított egy ropogós százast.

Csodabogár szájáltva bámulta. Majd méregbe jött:

— Uram! Ön által az ajtó eltévesztetett!

A kókler ravaszul mosolygott.

— Oh nem! Én a kegyelmes urhoz jöttem.

— De hát mit akar tőlem ezzel a komédiával?

— Oh kérem, kérem, — mentegetődzött a kókler, vannak én nekem komolyabb oldalaim is. Váltohamisításért ültem öt évet, hamis tanuzásért hat hónapot, hatóság elleni erőszakért másfél évet, zártörésért és sikasztásért pedig Illaván. . .

— Elég, elég!

— De mennyi van még! — szólt önérettel a kókler, midőn felbeszakította a kegyelmes ur. Azzal szedte elő a vásári plakátokat a bűvész szereket s a fegyház igazgatók obsitjait.

— Tessék!

— De hát mit akar ezekkel?

— Hát bizonyítékokat nyújtani!

— Mire!

— Hogy alkalmas ember vagyok — pénzügy-miniszternek!

— Most nincs üresedés barátom, hanem gondom lesz magára. Maga igazán alkalmas ember!

S nagy derülten veregette meg egymás vállát a két vásári kókler, biztosítva mindkét részről a támogatást.

H u m o r.

A borjú. Egy képzelgő zsidó, ki magát tudós ak hitte, utaztában benyitott egy földbirtokoshoz és zsidó szemtelen séggel ajánlkozott az ebédhez. A földbirtokos azonban egyszerűen kiutasította őt.

— Tudja meg az ur, — röfönt föl a zsidó, — hogy én két egyetemről kaptam diplomát.

— Hát iszen jól van, felelt a jó kedvű birtokos, nekem is volt egy borjum, az két tehéntől szopott s mégis ökör lett belőle.

Ledolgozza. Pörbe keveredett egy zsidó a hóhér s a zsidó meg is nyerte a pört. De minthogy a hóhér fizetni nem tudott, kérte a bíróságot, engedné meg, hogy ő a pénzbírságot a zsidón ledolgozhassa.

Vigasztalás. Egy ember vigasztalni akarja barátját, kinek meghalt a felesége.

— Nyugodjál meg barátom, szól, szegény feleséged immár Ábrahám kebelén nyugszik.

— Szegény Ábrahám! mondja a gyászoló férj.

Meaf-let. Egy beteg sürgősen az orvosért küld. Amint az orvos megérkezik, így szól a beteg: „Orvos ur, én tegnap voltam valahol, de nem tudom, hol? Egyszerre úgy éreztem magamat, hogy nem tudom, miképen? És most fájdalmat érzek, de nem tudom, hogy mi fáj?”

— Kedves barátom, felelt a doktor, küldjön a patikába, hozasson valamit, de nem tudom mit és vegye be, úgy bizonyosan egészséges lesz, de nem tudom, hogy mikor?

Kicsiny és nagy. Egy kis termetű, de igen tudományos ember szóváltásba keveredett egy óriással. Midőn az utóbbi látta, hogy szóval le nem győzi ellenfelét, haragosan felkiáltott: „Hallgasson, mert zsebembe dugom.”

Szórakozottság. Egy orvos óráját kezében tartja s olvassa egy hölgy üterének verését: „Egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét, nyolc, kilenc, tíz, alsó, felső, király, disznó.”

Színház és művészet.

Mkir. operaház e heti műsora: — Szerdán, február 5-én: nincs előadás, — Csütörtökön, február 6-án: Hugonották. Rendes helyárok. — Pénteken, február 7-én: nincs előadás. — Szombaton, február 8-án: A cremonai hegedű. Utána: A korrigan. Rendes helyárok. — Vasárnap, február 9-én: Sába királynője. Rendes helyárok.

A Nemzeti színház legközelebbi ujdonsága Herczeg Ferencnek A Honthy-ház című színműve lesz, melyet február 14-én fognak bemutatni. Ezután Marcel Prévost Demi-vierges című 3 felvonásos színműve következik, amelynek magyar címe Századvégi leányok lesz. Nemzeti színház e heti műsora: — *Szerdán*, február 5-én: A Zách-család. — *Csütörtökön*, február 6-án: Makrancos hölgy. — *Pénteken*, február 7-én: A hol unatkoznak. — *Szombaton*, február 8-án: Csalódások. — Vasárnap, február 9-én: A komédiások. — Hétfőn, február 16-án: Holló. Elválhatlanok. Nyelvtan.

Népszínház. A népszínház igazgatója és Konti József zeneszerző kibékültek. Ennek öröme új szereposztással legközelebb Konti egyik régi operettjét fogják fölleveníteni. Még e hóban kerül színre Forrai Miklós „Istennő” című új operettje. Az e heti műsor: *Szerdán*, február 5-én: A falu rossza. — *Csütörtökön*, február 6-án: A három Kázmér. — *Pénteken*, február 7-én: Holtomiglan. — *Szombaton*, február 8-án: Lili. — *Vasárnap*, február 9-én, délután: Királyfogás, este: Holtomiglan.

Kis színház. *Solymosy* Eleknek, a népszínház tagjának az az ötlete támadt, hogy jó volna az irodalomra és a közönségre nézve egyaránt üdvös nyári szinkört építeni a Svábhegy környékén. Folyamodott a fővárosi tanácshoz, kérvén, hogy a Tót-rét nevű téren hasítsen ki területet kioszknak, a hova eső és vihar esetén a közönség megvonulhatna. Az engedélyes az átengedett területért 95 évig haszonbért fizetne. A Svábhegy folyvást népesedik és lakosságának, nyaralóinak nincs semmi szórakozásuk. Solymosy csupa egyfelvonásos darabokat adna elő.

Korona színház. *Galló György* a népszínház főgépmeistere a városliget területén egy korona színházat épített, amely március végén fog megnyitni.

A színház földszintje 500 székkal van ellátva és csinos páholyai vannak.

A helyárak igen ócsók lesznek. A színházat *Gelsei Biró Zoltán*, a „Budai basa” c. egy felvonásos operettjével nyitják meg. A pazar kiállítású darabból már nagyban folynak a próbák.

Közgazdaság.

Krónika. A honvédelmi miniszter a lovak és szekerek összeírását, mint minden évben, az idén is elrendelte, minél fogva Budapesten e hó 10—20-ika között fog az összeírás végbemenni. — A földművelésügyi miniszter az árvízvédelmi készütség tekintetében felhívta az összes alispáni és polgármesteri hivatalokat, hogy a szükséges óvintézkedéseket megtegyék. — Az országos magyar gazdasági egyesület e hó 3-án ülést tartott, amelynek tárgya a szőlő felújítását tárgyaló törvényjavaslat volt. — A sziléziai tartományi kormány kérdőzöknek Csongrád és Győr vármegyéből valamint Győr városából való bevételét ismét megengedte. — Románia állatkivitele rendkívül emelkedik, amennyiben

odesszai és dél-oroszországi marha-kereskedők igen nagy vásárlásokat tettek Moldvában és Dobrudzsában. — A német birodalmi gyűlés tőzsde bizottsága elfogadta azt az indítványt, hogy a tőzsdebiztosok alkalmazása és elboesajjtása ezentúl a kormányra bizassék. — A déli vasut társaságnak múlt héten kiadott kimutatása szerint 765.141 frtnyi bevétele volt. — Az „Apolló” kőolajfinomító-gyár részvénytársaság részvénytőkéjét 500.000 frttal emelte föl. — A Bánffy kormány az országgyűlés elé legközelebb megint két új (vicinális) szárnyvasut kiépítéséről szóló törvényjavaslatot nyújt be. A vasutak a nagyszeben-feleki és nagyszeben-alvinci vonalakon fognak közlekedni.

Budapesti piac.

Gabnanemek (minőségi súly szerint.) *Buza*: bánági 6.90—7.35 Tisza menti: 6.95—7.40. Pestvidéki: 6.90—7.35 Fehérmegyei: 6.90—7.35 Bácskai: 7.00—7.45. *Rozs*: 6.40—6.45. *Arpa*: takarmány 4.90—5.10; égetni való: 5.40—6.20; sörfőzdei 6.40—7.80. *Zab*: 06.10—06.45. *Kukoricza*: bánági 0.00—0.00; más-nemű: 4.10—4.25. *Köles*: 5.35—5.70.

Liszt. (métermázsánként számítva) Nullás: 12.20; egyes: 11.70; kettős: 11.30; hármas: 10.60; négyes: 10.00; ötös: 9.40; hatos: 9.00; hetes: 8.00; nyolczas: 5.40; F. számú: 3.50; G. számú: 3.40.

Növénytermények. (mmkint sz.) *Mák*: kék 18.00—20.00 frt. *Burgonya*: rózsa 2.00—2.20 frt; sárga 2.40—2.35 frt.

Vető és olaj magvak. (métermázsánként számítva) *Vörös lóhere*: 30.00—40.00 frt. *Luczerna*: 35.00—45.00. *Baltacim* 10.00—10.50 frt. *Tavaszi búkköny*: 05.50—06.00 frt. *Muharmag* 5.25—00 frt. *Repce*: Káposzta repce: 08.75—09.25 frt. *Lenmag* 08.75—09.25 frt. *Kendermag* 09.00—09.25 frt.

Hüvelyesek. *Bab*: fehér nagy szemű: 08.00—09.50 frt; törpe: 08.75—08.75; gömbölvű: 08.00—08.50; tarka: 00—00.10 *Lenyce*: 06.00—12.00; *Borsó*: 08.50—09.00; hán.ozott 12.50—00.00.

Takarmányok. (métermázsánként számítva) *Széna*: réti széna 2.20—2.80 frt; *Muhar*: 2.00—2.60; *Szalma*: a. om 1.20—1.50; *Zsup*: 1.50—1.70

Állati termények. *Tojás*: 30—35 darab: meszes 30—40 darab 1 frtjával. *Méz*: csurgatott 26.00—30.00 frt. *Vaj*: I-es rendű 0.80—1.60 frt; II-od rendű 0.00—1.10 frt; főzésre 0.70—1.65 frt mmkint. *Szalonna*: magyar elsőrendű 46.00—50.00; városi 45.00—47.50; füstölt 56.00—57.00 frt mmkint.

Baromvásár. Felhajtás: 81 darab gazdasági ökör; 1.36 drb fejős tehén. Árak: Elsőrendű jármos ökör 250—370 frtig; középminőségű 000—260 frtig. *Fejős tehén*, tarka kevert 60.—140 frtig; fehér szőrű magyar 00—000 frtig; bonyhád 120—160 frtig. *Sertés*: Magyar válogatott 320—380 kgros nehéz 53—54 kr; 280—300 kgros nehéz 00—00 kr; szerb 46—50 kr. kgromkint A részvénytársaságokban 2990 drb sertés volt elhelyezve. *Juh*: Felhajtás 3635 drb. Árak: Jobb minőségű 12.00—15.00 frt páronként. Kiverési juhek 06.00—12.00 frt páronként és 15—18 kr élősúlyra számítva kilónként.

A szerkesztésért felelős: **Lepsényi Miklós.**

Apró hirdetések egyszeri közlése szavanként 2 krral fizetendő. Vas-tagon szedett betűk kétszeresen számíttatnak. Címrel feladottak után 30 kr. bélyeg is fizetendő.

Cím alatt a hirdető neve, város vagy utca megnevezése s a postereklante szó értendő.

HIRDETÉSEK

felvételnek lapunk kiadóhivatalában

Budapest, Práter-utca 44.

Allandó hirdetések petit soronként 6 kr. s nonparellsor 10 krral számíttatnak. A közlési díj készpénz vagy levélbélyegekben előzetesen melléklendő.

Levélbeli felvilágosítás csak a hirdetés és válaszbélyeg beküldése mellett adatik.

A Szent István napjár

kiadó-hivatalunk által, — mindazon t. előfizetőinknek, kik azt egy levelező-lapon kérik, — bizományba *postafordultával megküldetik.*

A
Magyar Néplap
most már

22.000

példányban

jelenik meg és e mellett a legolcsóbb és a legelterjedtebb heti lap.

Makulatur papiros

métermázsánként 6 forint 50 krért kapható lapunk kiadóhivatalában.

Hirdetéseket lapunk számára kizárólag a MAGYAR NÉPLAP kiadóhivatala fogad el.

A „Szent Gellért” könyvnyomda

elvállal mindennemű megrendelést, egyházi, községi és magán jellegű **nyomatványokat**, és szállítja azokat a legrövidebb idő alatt, s legjutányosabb árakon; erős, jó papírt ad s tetszetős, csinos kiállításra nagy súlyt fektet.

Tisztelettel kérjük a főt. Plebános urakat, a községi elöljárókat, a különféle egyletek tagjait s minden katolikust, hogy nyomdai megrendeléseiket ezentúl ne zsidó vagy szintelen nyomdában eszközöljék, hanem keressék meg a „Szt-Gellért” katolikus könyvnyomdát, mely mindenkor rendelkezésükre áll s így támogassák a kath. ügyet. Fogjunk össze valamennyien, akkor boldogulunk.

Könyvnyomdánk mint a katolikus érdekek megrendíthetetlen támogatója, büszkeségét helyezi abba, ha az igényeket minden tekintetben kielégítheti s a megrendelőktől csak dicséretet arathat.

Budapest, 1896. Práter-utca 44.

Tisztelettel

a „Szent-Gellért” könyvnyomda.

Nyomatott a „Szent Gellért” könyvnyomdában, Budapest, Práter-utca 44.